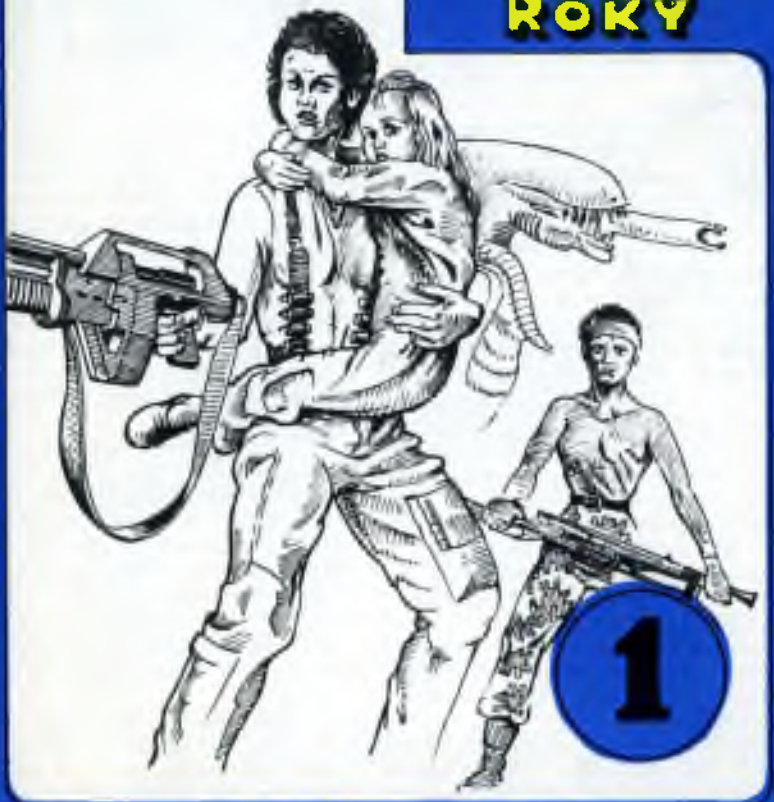
SVĚTELNÉ ROKY

Z OBSAHU

VETŘELEC	ALIEN
VETŘELCI	ALIENS
ZPÁTKY DO BUDOUCNOSTI II	BACK TO THE FUTURE II

1

ZPRAVODAJ ZE SVĚTA FILMOVÉ FANTASTIKY

SLOVO ÚVODEM

Nejsme profesionální novináři ani filmoví kritici nebo historici. Propadli jsme však kouzlu filmového zpracování fantastických příběhů. Šest let jsme sbírali zkušenosti vydáváním téměř rodinného časopisu v mizivém nákladu. Tento malý náklad jsme nahrazovali, nebo, chcete-li dohánělí, vysokou periodicitou až 26 čísel do roka. Materiálů k otištění jsme za těch 6 let nasbírali spoustu. A naše zapálení pro věc postupem doby neutuchá.

Neustále se zvyšuje počet majitelů videorekordérů, stejné jako se zvyšuje i počet zájemců o satelitní programy. Uživatelé videa častokrát získají nahrávku filmu, o jehož tvorbě nebo souvislostech vzniku nic neví a vzhledem k tomu, že naše dosavadní oficiální časopisy o filmovém umění filmy na videokazetách opomíjejí, ani se nic nedozví. Pro mnohé majitele satelitního příjmu je zase překážkou jazyková bariéra a mnohým tak unikají souvislosti děje a film se pro ně stává nepřehledným. Toto jsou dva nejzávažnější důvody, které nám usnadnily rozhodování, zda vydávat Světelné roky pro širší veřejnost či nikoliv.

Chceme, aby SR byly i pro Vás zpravodajem ze světa filmové fantastiky. Přednost dostane žánr science-fiction, neboť se domníváme, že si zaslouží více pozornosti a místa, než mu bylo doposud věnováno. Často se však budeme obracet i k fantasy a horroru. Přineseme podrobné obsahy filmů, které jsme viděli. Budeme otiskovat informace „z druhé ruky podávané bez záruky", t.j. co nejobsáhlejší informace o filmech dosud neviděných. Nezapomeneme na krátké aktuální informace o tom, co se ve světě připravuje a natáčí.

Pochopitelně chybět nebudou ani pohledy za kamerou a do trikových studií, články o hercích, režisérech a tvůrcích vizuálních efektů nebo souhrnné přehledy jednotlivých témat. Budeme se vždy snažit o co největší pravdivost předkládaných informací a vyhýbat se honbě za senzacemi.

Zároveň však všechny upozorňujeme na notnou dávku subjektivního názoru, který obsahují především podrobné obsahy filmů. Jsme připraveni všechny podnětné čtenářské připomínky akceptovat i otisknout. Pro oživení obsahu časopisu chceme přinášet původní reportáže z natáčení vědecko-fantastických filmů. Naším snem je získat podklady pro takovou reportáž i ze zahraničí. Uvažujeme také o příloze SR, kterou by tvořily kartotéční lístky s údaji o jednotlivých filmech.

Chceme Světelné roky vydávat co nejčastěji. Zpočátku s největší pravděpodobností nepravidelně, postupně bychom se však chtěli stát měsíčníkem. Pak by naši čtenáři věděli, že například každého 10. v měsíci naleznou své (doufáme že „své") SR ve stánku PNS nebo jinde.

Na vaši přízeň se těší Redakce SR.

DOKONALOST MÁ JMÉNO VETŘELEC

Když našel scénarista Dan O'Bannon s Ronem Shusettem v haldě nevyužitých filmových motivů starý nedodělaný scénář **MEMORY**, ani jeden z nich netušil, že tak učinil první krok ke vzniku jednoho z fenoménů fantastického filmu, neboť Alien, to už dnes není jen film, to je pojem.

Původně nízkorozpočtový snímek v režii Ridley Scotta se stal kasovním trhákem a patřil mezi nejúspěšnější filmy a to i u nás, protože se jako jeden z mála filmů science fiction dostal do naší distribuce a ještě dnes, po letech, si drží čtvrtou příčku nejnavštěvovanějších filmů v našich kinech.

Není to náhoda. Film dodnes imponuje originální fantazií, detailně promyšlenou scénografií, perfektně zvládnutými speciálními efekty i zvukovou složkou, která umocňuje dojem rozlehlosti nitra lodi i nedozírného vesmíru kolem.

Přinesl spojení klasického horroru a SF, když gotický hrad, ve kterém straší, proměnil v hvězdolet uvržený do prostoru chladného vesmíru, a stále je možno obdivovat monstrózní tvary, dílo H.R.Gigera, které ještě dnes, po jedenácti letech nemá na plátně sobě rovné.

Vetřelec v jistých ohledech převyšuje díla Lucase a Spielberga, dokazuje, že pro filmaře už neexistuje hranice, kterou nelze překonat, že jedinou hranicí je režisérova fantazie a jeho schopnost dát i těm nejfantastičtějším vizím punc naprosté reálnosti.

Pavel D. Kolář

ALIEN

Distribuční název:	VETŘELEC
Země vzniku:	USA/GB 1979
Produkce:	Gordon Carrol se spol. Brandywine
Námět:	Dan O'Bannon, Ronald Shusett
Scénář:	Dan O'Bannon, Ronald Shusett
Kamera:	Derek Vanlint
Hudba:	Jerry Goldsmith
Speciální efekty:	Brian Johnson, Nick Allder
Design:	Hans Rudi Giger, Chris Foss, Ron Cobb
Režie:	Ridley Scott
Hrají:	Sigourney Weaver, Tom Skerrit, Hohn Hurt, Veronica Cartwright, Harry Dean Stanton, Ian Holm, Yaphet Kotto, Bolaji Bedajo

Děj prvního dílu snad není nutné po osmi letech v naší distribuci podrobně rozepisovat, tedy jen pro osvěžení:

Temným vesmírem letí vlečná loď Nostromo. Posádka: sedm členů, náklad: těžní a zpracovatelská plošina s 20 miliony tunami rudy, kurs: návrat na Zemi.

V dokonale sterilní ložnici se na pokyn hlavního počítače probudí všech sedm astronautů.: Kane, kapitán Dallas, pilot Ellen Ripleyová, navigační důstojník Lambertová, vědecký pracovník Ash a technici Brett a Parker. Kromě jednoho nikdo z nich zpočátku netuší, že ještě nejsou ani vpůli dlouhé cesty, zatím daleko před hranicemi sluneční soustavy. V okamžiku, kdy to navigátorka zjistí, je kapitán Dallas hlavním počítačem, „matkou", informován, že podle programu změnilo Nostromo kurs, protože bylo zachyceno vysílání neznámého původu. Kapitán podle přepisu vydá, přes protest Parkera, povel k přistání na neznámé planetě, odkud signály přicházejí a zatímco se oba technici po nepříliš hladkém přistání pouští do oprav poškozeného zařízení, vydává se v doprovodu Kanea a Lambertové ke zdroji vysílání.

Zatímco ve zdánlivě klidné mateřské lodi roste napětí a atmosféra je nabita nervozitou, objeví skupina v nehostinné pustině zbytky monstrózního vraku mimozemské lodi. V nitru dávno zfosilněných trosek narazí na podivnou formu organického života, ale než ji stačí prozkoumat, organismus bez varování zaútočí. Přisaje se k přilbě Kanea a pronikne k obličeji.

Přes odpor Ripleyové a přes její varování, že organismus by mohl ohrozit celou posádku, je napadený astronaut bez důkladné dekontaminace dopraven na ošetřovnu. Ukazuje se, že obavy půvabné pilotky nebyly neopodstatněné. Při pokusu odstranit tvora z Kaneovy tváře Ash nařízne jeden „prst", ze kterého vytryskne žíravina tak silná, že se během necelé minuty prožere několika palubami gigantického korábu.

Po zdánlivém zlepšení situace, kdy odumře organismus na Kaneově obličeji, se brzy ukazuje druhá, hrozivější podoba. Při večeři dochází ke krvavému šoku, když se z Kaneova těla „vylíhne" malé monstrum a zmizí v útrobách lodi.

Brzy se objevuje v podobě dokonalého organismu na zabíjení. Při pátrání po něm mu padne za oběť nejprve Brett a vzápětí Dallas. Ripleyová se dozvídá, že celý komplot byl předem připraven jejich zaměstnavateli a kryl ho Ash, který se ji vzápětí pokusí umlčet. V potyčce, kdy jí přispěchají na pomoc Parker a Lambertová, vychází najevo, že Ash je android. Parker ho zničí a pak se zbylí astronauté rozhodnou opustit loď v záchranném modulu a Nostromo i s bestií nechat explodovat.

Zatímco Ripleyová připravuje člun ke startu, vetřelec opět zaútočí a jeho oběťmi se stanou Parker i Lambertová. Poslední člen posádky, Ripleyová, uvede do chodu autodestrukční systém lodi, ale cestou k modulu narazí na nestvůru, musí zpět. Chce vypnout odpočítávání dřív, než vyprší možnost zabránit automatickému výbuchu. Nestihne to. Do výbuchu zbývá pět minut. Jediná možnost přežít je dostat se zpět do člunu. To se jí povede v poslední minuté a doslova v posledních vteřinách se záchranný člun dostane z dosahu exploze.

Ripleyová si vydechne, ale jen do okamžiku, než zjistí, že vetřelce nezničila, ale veze ho s sebou v modulu. Nastává poslední rozhodující střetnutí, ve kterém zoufalá žena konečně zvítězí. Uléhá ke spánku s nadějí, že doletí k Zemi a že ji někdo najde.

Toť vše.

Pavel D. Kolář

O vznik sociální science-fiction, film „Split" (Řez) se zasloužil především Chris Shaw. Režíroval, napsal scénář, stál za kamerou, stříhal , spolupracoval na komponování hudby a zahrál si jednu z hlavních rolí. Ztělesnil protihráče filozofa Starkera, který se dostal do sporu s přepečlivě vedeným státním aparátem. Aby nebyl zlikvidován, musí Starker zmizet, což není ve společnosti skrznaskrz zelektronizované a kontrolované vůbec jednoduché.

Nevstupovat !

Natáčíme !

V létě roku 1978 se anglická studia Bray pro návštěvníky uzavřela. Společnost Twentieth Century Fox se totiž snažila skrýt se po 16 hlavních natáčecích týdnů před zrakem nepovolaných osob. V její produkci se tu totiž natáčel Vetřelec-Alien.

V jednom ateliéru například Nick Allder se svým týmem snímal Nostromo za letu, v jiné zase Ridley Scott slintající příšeru z nepříjemné blízkosti.

Tomu všemu ale předcházela dlouhá příprava, mnoho mravenčí práce, na kterou vzpomíná autor námětu a scénáře, hlavní duše celého projektu, Dan O'Bannon:

„Po neúspěchu jednoho projektu ve Francii jsem skončil v Los Angeles, bez bytu, bez auta, neměl jsem ani vindru. Polovina mých věcí byla v Paříži, druhá v zastavárně. Pomohl mi tehdy můj přítel, scénárista Ron Shusett, ke kterému jsem se na nějaký čas nastěhoval. Věděl jsem, že musím začít pracovat, získal jsem zpět svůj psací stroj a začal s Ronem zpracovávat spoustu nevyužitých námětů.

Nakonec jsme v té hromadě papíru našli jeden nápad, který se mi líbil. Byl to starý nedokončený scénář, jmenoval se **MEMORY** a jeho obsahem bylo to, co teď tvoří první část Vetřelce. Dal jsem ho Ronovi s poznámkou, že se mi nikdy nepodařilo domyslet konec toho příběhu.

Přečetl si to a pak mi řekl: „Vzpomínám si, že jsi mi jednou vyprávěl o nápadu, který jsi měl pro jiný film. Jak se za druhé světové války dostanou na palubu amerického bombardéru B 17 Němci, díky čemuž pilot letadla zažije horké chvilky. Proč neumístit tuto část tvého nápadu do kosmické lodě?"

Byl to geniální nápad. Zbývalo najít příšeru, která by nahradila Němce a já přitom od chvíle, co jsem opustil Francii, nepřestával myslet na Hanse Rudí Gigera. Jeho obrazy na mě silně zapůsobily. Nikdy jsem neviděl nic tak hrůzyplného a zároveň krásného. Začal jsem tedy psát scénář pro film, kde hlavní postavou měl být netvor podobný těm Gigerovým.

Pracovní název byl sice **STAR BEAST** (Hvězdná příšera), ale jednou v noci, když jsem pracoval, zatímco Shusett spal, bleskla mi hlavou zničehožnic skvělá myšlenka. Napadlo mě: „Co uděláme s tím vetřelcem?" Napsal jsem to slovo na papír, který jsem měl před sebou. Mohl by to být titul nebo podtitul, blesklo mi hlavou. Zašel jsem do Ronova pokoje, vzbudil ho a svůj nápad jsem mu řekl. Odpověděl: „ O.K. ujde to." a zařezával dál. V tom okamžiku jsem věděl, že mám skutečně skvělý název."

Při práci na první čtrnáctistránkové scénáře navštívil O'Bannon dalšího svého přítele, všestranně nadaného ilustrátora Rona Cobba, který s ním jako druhým scénáristou pracoval již na přípravě filmu **DARK STAR** (Temná hvězda). V hlavních rysech mu nastínil děj příběhu a nabídl, aby nakreslil předběžné skicy pro budoucí film.

V té době byl Vetřelec ještě projektem, ze kterého nekoukaly žádné velké peníze, ale Cobbovi to nevadilo:

„Sedl jsem si a pustil se do návrhu kosmické lodě. To mě vždycky bavilo. Z toho, co mi Dan pověděl, jsem věděl, že scénář vyžaduje loď skromných rozměrů a nečetnou posádku, která přistane na malé planetě, oni sestoupí do malé pyramidy a tam je vydělí nějaká nestvůra, přibližně střední velikosti. To mělo být víceméně vše. Dan chtěl, aby film nebyl příliš drahý, nejvýš jako **DARK STAR**, což mi vyhovovalo, takže jsem brzo dokončil několik skic, se kterými se Dan pustil do práce."

Po třech měsících práce vzali O'Bannon se Shusettem svůj scénář a Cobbovy skicy a začali je předkládat různým filmovým společnostem. Dostali sice několik nabídek, ale ne příliš důvě-

ryhodných, takže nebylo divu, že jim O'Bannon příliš nevěřil. Nakonec narazili na společnost Brandywine, tvořenou producentem Gordonem Carrolem a dvěma režiséry, Davidem Gilerem a Walterem Hillem. Projekt se jim líbil a přestože jednání trvalo dlouho, byla nakonec sestavena a podepsána smlouva. Od toho okamžiku se realizace filmu po všech stránkách podobala explozi...

Brandywine vytvořila produkční smlouvu se společností Twentieth Century Fox a práce se rozjely naplno.

Režiséři David Giler a Walter Hill provedli několik úprav ve scénáři. Bylo upuštěno od realizace druhého souboru dosti důležitých scén týkajících se netvora a byly připojeny jiné, ve kterých se objevil android.

Ron Cobb s Chrisem Fossem, který se soustředil na záchranný člun Nostroma, Narcissus, mezitím připravil předběžné výkresy. V Londýně, kam se pak odebral, věnoval neuvěřitelné úsilí vytvoření konečné podoby vnitřního i vnějšího vybavení korábu. Nakreslil stovky kreseb a skic, které jsou výsledkem mnoha dlouhých hodin dřiny , potu a inkoustu.

Dnes věhlasný kreslíř a autor comics Ron Cobb získal zkušenosti při realizaci **STAR WARS** (Hvězdné války), kde vytvořil různé nestvůry pro nezapomenutelnou scénu v baru. Dělal předběžné náčrty jak mimozemských, tak pozemských objektů, ale později se zaměřil výlučně na exteriéry a interiéry kosmických lodí.

„Nelíbí se mi povrchní formy, které se opírají pouze o vizuální aspekty," říká ke své práci, „a to se stává často právě u SF filmů. Je nezbytně nutné věnovat velké úsilí vytváření co nejvěrnějšího a nejpřesvědčivějšího prostředí komické lodi za mezihvězdného letu i dalších fantastických dekorací filmu, ale zároveň by to vše mělo zůstat jako pozadí. Příběh i jeho kolorit tak více vyniknou a současně se stanou reálnějšími. Pokud se jedná o příběh odehrávající se na lodi, bude část filmu určitě věnována vzhledu lodi, ať se nachází v přístavu nebo na moři. Musí to však být jen pozadí celého příběhu. Totéž musí platit i pro SF filmy." Pro Cobba není problém použít analogii lodě do kosmického prostoru. „ Jsem něco jako frustrovaný inženýr. Mám spoustu nápadů jak rozřešit určité problémy pomocí moderní techniky, nebo dokonce i techniky budoucnosti. Když dělám na nějakém filmu, kreslím kosmické lodě tak, jako by ve skutečnosti existovaly. Myslím dokonce i na množství pohonných hmot, na těžiště rakety, na způsob funkce motorů, na antiradiační ochranu, stejně tak i na spoustu dalších podrobností. Teprve potom se snažím zjistit, jak by šel ten nápad upravit a přetvořit v něco, co by mělo pro film cenu."

V roce 1977 však měla dílna na dekorace u společnosti Twentieth Century Fox velké problémy, právě s manipulacemi a změnami v nápadech ilustrátorů. Cobb pracoval na interiérech, Foss se zabýval zevnějškem lodi a přestože se nakonec na žádost režiséra oba začali věnovat korábu jako celku, nikam to nevedlo.

Cob skončil s tím, že překonal nejen Fosse, ale i sebe, když vypotil návrh, který, jak si Gordon Carol i sám Cobb shodně uvědomili, vypadal víc jako luxusní parník něž kosmická loď. Neustále se nemohli strefit do svých představ.

V té době Hilla, který už jeden film natáčel, nahradil Ridley Scott. Měl sice v té době na kontě jen jeden celovečerní film **THE DUELISTS** (Soupeři) a to ještě v USA totálně neúspěšný, ale dával tušit, že Scott je režisér vysokých kvalit, nehledě k tomu, že měl obrovské zkušenosti z natáčení reklamních filmů, což bylo výhodou, protože měl výborně vyvinuté vizuální vnímání. Svědčily o tom plány plné detailů, které vytvářel pro Vetřelce. Film tak dostal nového kreslíře-dekoratéra a gordický uzel byl rozťat. Nostromo se pod jeho vlivem změnilo v nákladní loď 250m dlouhou, která za sebou táhla těžní a zpracovatelskou plošinu 3 km dlouhou a 2 širokou.

Natáčení se pomalu blížilo a stále ještě nebyla k dispozici vyhovující nestvůra. Mezi návrhy byly takové, které připomínaly chobotnici, jiné zase vypadaly jako vylepšený dinosaurus. Jeden autor dokonce navrhl cosi, co Carolovi připomínalo vánočního krocana.

Tehdy se O'Bannon vrátil k H.R.Gigerovi. S knihou jeho kreseb navštívil Ridleye Scotta, otevřel ji na jedné straně a zeptal se ho, co si o tom myslí.

„Uviděl jsem neuvěřitelnou fotku," vzpomíná Scott, „byla na ní kresba, jen kresba, ale stála za to. Myslím, že to je jedna z nejlepších

Gigerových prací, **NECROMONICON**, který by se dal nejlépe vystihnout jako starší bratr Vetřelce. Řekl jsem Danovi: Je to vyřešeno, můžete pokračovat. Už se nebylo třeba znepokojovat."

Giger odvedl skvělou práci, nakreslil povrch planetoidu, opuštěnou mimozemskou loď a jejího mrtvého pilota, a hlavně pak tři vývojová stadia Vetřelce, který tak nemohl být víc vzdálen tomu, čeho se Scott obával, člověk oblečený do umělohmotného kostýmu. Zvlášť pak při výšce Bolaje Badaje, který se v masce vetřelce pohyboval, 2,15 m.

Sotva bylo zažehnáno nebezpečí nestvůry, opět se vynořil problém kosmické lodi. Přestože se snažili vše zredukovat, začalo se jim kriticky nedostávat času. Brian Johnson se svým týmem na speciální efekty musel začít s výrobou maket.

„Byl to kritický okamžik," vzpomínal Cobb, „Brian přijel z Anglie, vzal si pár výkresů a znovu odjel." V Anglii pak uprostřed obvyklých příprav na natáčení začala výroba maket. Technici vyrobili na základě kreseb několik použitelných prototypů, ze kterých si nejvíce času vyžádaly rafinační věže. Nick Alder na to vzpomíná: „ Udělali jsme několik zkoušek a zdálo se, že se nám to povedlo, když tu se při snímání z úhlu začala jedna z věží spíše než těžební věži podobat hradům Walta Disneye. Tak jsme sejmuli jen menší detaily, začali stavět znovu a nakonec jsme na ty věže dali hromadu doplňků, aby dělaly dojem nesmírné velikosti a těžkopádnosti."

Dokončovacích prací se ujala veliká skupina maketářů. Jakmile byl zhruba hotov vzhled lodě, ze dřeva a plastů, vrhl se na ně roj řemeslníků, z nichž každý se zabýval jedním detailem. Jeden okny, druhý nákládacími otvory a další spoustou jiných přesně určených drobností. Poslední detaily udělali maketáři ze součástek plastikových modelů vojenské techniky.

„Některé prvky používáme tak často," vysvětlil jeden z techniků, „že kdybychom měli udělat každý zvlášť, skončíme tak v roce 2000. A tak Nostromo, stejně jako mnoho hvězdoletů před ním, obsahuje součástky tanků, bitevních lodí a bombardérů z 2. světové války."

Celkem byla vyrobena tři Nostroma. Nejmenší model vyrobený v měřítku 1:800 byl dlouhý 35 cm a sloužil k záběrům z velké a střední vzdálenosti, druhý byl čtyřikrát větší a používal se k záběrům zezadu tak, aby záběry spuštěných trysek byly co nejrealističtější, poslední verze vážila sedm tun a používala se při záběrech ze startu a povrchu planetoidu. Jedna kamera, klouzající po kolejnici, dělala zpomalené záběry. Dvě a půl okénka za vteřinu místo obvyklých 24. Alder k tomu dodává: „Použili jsme systém podobný tomu z natáčení filmu **2001: A SPACE ODYSSEY** (2001: Vesmírná odysea). Nostromo se pohybuje velmi pomalu, něco jako tanker, který potřebuje spoustu času na zastavení nebo změnu směru. Proto jsme nepotřebovali systém použitý ve **STAR WARS**, ale natáčeli jsme velmi pomalu. Některé záběry trvaly minutu, minutu a půl. Měli jsme na pozorování lodi spoustu času. Na prvním místě detaily a pak vlastní záběry. Vše muselo být

Necrominocon - starší bratr vetřelce

perfektní.

Dříve jsme mohli divákovi nabídnout cokoliv, ale dnes lidé nepřijmou nic, co není perfektně udělané. Na filmu pracovalo v nejintenzivnější etapě realizace víc jak tři sta lidí. Tým pro speciální efekty řízený Brianem Johnosnem a Nickem Alderem strávil tisíce hodin výrobou technických efektů a maket kosmické lodi. V době, kdy dostával film definitivní podobu, pracovali nepřetržitě sedm dní v týdnu, ve čtyřech halách, z nichž jedna patří mezi největší na světě.

Byla tu pilotní kabina, vypracovaná do nejmenších podrobností, plná funkčních přístrojů a vybavení, blikajících diod a terminálů, která působila dojmem naprosté reality. Totéž by se dalo říci o ošetřovně, jídelně i gigantických vnějších částech lodi. Byl to výsledek mnoha měsíců intenzivní práce, nutné k tomu, aby scény získaly punc reality. V jiné hale se pak nacházel nehostinný povrch planety, vytvořený z tun kamení, sádry, skelných vláken a štěrku. Velké sloupořadí vejcovitého tvaru až čtyři metry vysokého dominovalo jednomu kraji studia, kde se nacházel zničený koráb.

A když se natáčela nějaká scéna s Vetřelcem, nezůstal ve studiu vůbec nikdo, kdo tam opravdu nemusel být. Šlo o to uchovat děj filmu a hlavně podobu vetřelce v co největší tajnosti. Aby dojem byl co největší. A to se povedlo víc než na sto procent.

Pavel D. Kolář

ALIENS

Překlad názvu:	Vetřelci
Země vzniku:	USA 1986
Produkce:	Gale Anne Hurd
Námět:	Dan O'Bannon, Ronald Shusett
Scénář:	James Cameron, Walter Hill
Kamera:	Alan Biddle
Hudba:	James Horner
Speciální efekty:	Brian Johnson, Nick Allder
Režie:	James Cameron
Hrají:	Sigourney Weaver, Carrie Henn, Michael Biehn, Paul Rieser, Lance Hendriksen aj.

Malý kosmický modul letí vesmírem. Míří k Zemi. Veškeré přístroje a vnitřní zařízení pokrývá vrstva ledu. Rovněž hibernátor, v němž leží žena s kočkou v náručí.

Modul není řízen. Letí nazdařbůh.

Žena na palubě má však štěstí: modul překříží cestu orbitální stanici...

Bílou nemocniční místnost, ve které jsem poprvé otevřela oči, jsem ještě v životě neviděla. Byla v ní technika, jež mi nic nepřipomínala. Což mě ale v žádném případě nemohlo znepokojit, neboť medicína nikdy nebyla mým koníčkem ani silnou stránkou. Daleko víc ve mně vyvolávala stísněné pocity skutečnost, že jsem si skoro nic nepamatovala. Jen ty hrozné sny... jako by chtěly probudit mou paměť ...

Dveře se neslyšně otevřely. Do pokoje vešel mladý muž. Představil se mi jako Burke, zástupce Společnosti. Prý mě dostal na starost. Žoviální tón jeho řeči mě měl ukolébat, já však o to více zbystřila pozornost.

„Já ale... vůbec to tady nepoznávám."

„To je normální. V případech abnormálního hyperspánku..."

„Cože? Jak dlouho jsem spala?"

„Oni vám to neřekli?"

„Ne, nic mi neřekli."

„57 let."

„Cože?"

„57 let jste tam tak lítala. Měla jste vůbec obrovské štěstí, že vás záchranný tým našel. Mohla jste tam takhle lítat navěky."

To nemůže být pravda. To by znamenalo, že všichni moji přátelé, příbuzní... stejně jako posádka Nostroma ...

Najednou jsem nemohla popadnout dech. Cosi mě přitlačilo žaludek i plíce... Burke se na mne udiveně podíval... podával mi, bláhový, sklenici vody ... vyrazila jsem mu ji z ruky ... Jones, doposud klidně ležící na přikrývce, na mě zasyčel ... začal vrčet ... naježila se mu srst, seskočil na zem a schoval se do bezpečí nemocničního stolku ... proboha, on se mě bál ...

... ještě stále jsem se nemohla nadechnout ... a ten podivný tlak v břišní krajině se zvětšoval ... bolest rostla ... začala jsem křičet ... sbíhal se ke mně nemocniční personál ... křičela jsem o pomoc ... nevěděli, jak mi pomoci ... a já věděla, že mi pomoci není ... kůže na břiše se napjala, jak se drala ven vetřelcova hlavička...

Nevěděla jsem, co je sen a co skutečnost. Každou noc jsem se budila zpocená, sotva dech popadajíc, budila jsem se v hrůze očekávání, že sny se stanou skutečností.

V nemocnici se o mne starali výtečně, fyzicky jsem rychle sílila. Psychicky mě ale na nohy nepostavili, musela jsem si poradit sama. Bylo mi však nad slunce jasné, že sama to nedokážu ...

Usoudili, že už jsem zdravá - a tudíž schopná vypovídat.

Svolali Radu Společnosti.

Hned od začátku mi okolosedící pohlaváři dávali najevo, že za všechno mohu já. Moji interpretaci událostí nebrali vážně ... vyslechli mě, ale nebrali vážně ... počítač Matka měl přistání na LV-426 v paměti, nejednalo se o žádnou chybu či náhodu, křičela jsem ... ale marně, nikdo mi nevěřil. Označila jsem je za pitomce. Výsledkem bylo, že se Burke chytil za hlavu a že mi odebrali pilotní licenci a „nabídli" práci v docích. Všechno jim bylo jedno. Nikdo z nich ani okem nemrknul nad smrtí Kana, Parkera, Dallase a ostatních; zajímalo je jen, že jsem vyhodila do vzduchu kosmickou loď, která je stála spoustu dolarů ... upravených dolarů, dodávali skoro hrdě.

Nechtěla jsem se vzdát. Když zasedání skončilo, zastavila jsem předsedu Společnosti:

„Co chcete s LV-426 udělat?"

„Co bychom s ní dělali?! Již nejméně dvacet let jsou na ní kolonizátoři s automatickou stanicí na výrobu atmosféry. 70 rodin ..."

Začala jsem doufat, že se probudím, že je to jen další z hrůzných snů. Doufala jsem marně ...

Ani nevím, kolik dní od zasedání Rady Společnosti uplynulo, když za mnou přišel Burke s nějakým vojákem. Poručík to byl, jmenoval se Gorman. Došlo k nepředvídaným potížím. Odmlčela se planeta LV-426, neodpovídala již delší dobu na žádné signální výzvy. Společnost rozhodla poslat tam výpravu, aby zjistila, co se stalo. Burke s Gormanem mi přišli nabídnout, abych se výpravy zúčastnila, neboť jako jediná mám s planetou zkušenosti. V případě souhlasu prý dostanu zpět všechny licence.

Víceméně jsem Burka vyhodila. Zdůvodňovala jsem svoje odmítnutí velice nahlas tím, že jsem se

zařekla, že už nechci s Acheron, planetou hrůzy, mít nic společného.

Burke se ukázal jako dobrý znalec lidí. Nechal mi na stole kartu na videotelefon se svým kódem. Použila jsem jí hned následující noc. Sen s neklesající dávkou hrůzy mě přesvědčil. Dokud se tam nepodívám, nikdy se nočních děsů nezbavím. Ať mě to tam raději zabije ...

Jen jsem se potřebovala o něčem ujistit:

„Neletíte tam proto, abyste je studovali, že ne? Zničíte je, ano?" vyhrkla jsem na rozespalého Burka bez pozdravu.

Bez rozmýšlení přikývl.

„Beru to," vyhrkla jsem a prudkým pohybem vytrhla kartu z přístroje. Nechtěla jsem slyšet strojená díkuvzdání. Potřebovala jsem nyní být sama; a téměř jsem věděla, že děsivý sen už nepřijde. Počká si... ví, že dorazí skutečnost ...

Zažila jsem to již několikrát.

Počítač v lodi dal příkaz k probuzení spáčů. Na řadě vyrovnaných hibernátorů se postupně zvedla víka. Jejich obyvatelé se postupně probouzeli.

Byly jsme čtyři ženy mezi mnoha muži. Zbylé tři na rozdíl ode mne patřily k vojenskému komandu, které bylo vysláno na pomoc planetě LV 426.

Vasquézová, mulatka. Její vypracovaná postava budila v hodně mužích obdiv i závist. Na ježka ostříhané vlasy zakončovaly poměrně hezkou hlavu; úsměv ji zdobil téměř pořád. Ale ne úsměv chápavý či shovívavý. Úsměv plný ironie a toho nejčernějšího humoru.

Coney, pilotka. Prodělala stejný výcvik jako ostatní, přesto jejím úkolem bylo výhradně věnovat se řízení přistávacího modulu.

Boormanová, lékařka.

A já, Ripleyová.

Muži. Bylo jich poměrně hodně, ale nikdy mě nezajímal jejich přesný počet. Ovládla mě skepse. Nepomohlo by, ani kdyby jich bylo tisíc ...

Velitelem komanda byl Gorman, jeho výkonnou pravou rukou pak černý Apone. Celé komando mi připadalo než jako vojenská jednotka kosmických mariňáků, tzv. mariňáků, spíše jako smečka pobudů kdesi na okraji velkoměsta, doplněná překupníky drog. Svědčily o tom i poznámky, kterými se mezi sebou příslušníci komanda častovali. Včetně obou žen. S nedělní školou pro dívky to mělo málo společného.

Kromě všech těchto vojenských individuí byl na palubě kosmické lodě ještě Burke a lodní mechanik a vědecký pracovník v jedné osobě, Bishop.

Hned první událost, která se odehrála při prvním společném jídle, mě přesvědčila, že jsem si nevybrala právě tu nejlehčí cestu, jak se zbavit černých snů.

Při nevinně vypadající zábavě s nožem prokazoval Bishop pevnou ruku a rychlý postřeh. Všichni se dobře bavili a já kupodivu s nimi. Bishop si poté sedl naproti Burkovi a Gormanovi, tudíž vedle mne.

Polilo mě horko poznání. Bishop nebyl při hře s nožem tak úplně přesný - čepel ho lehce poranila na prstě. Objevila se kapka ... ne, krve ne. Bílé tekutiny! Bishop byl ANDROID!

Hysterický jsem zareagovala:

„Jak to, že mě nikdo neinformoval, že tu s námi bude taky tenhle prokletý android ...!?"

„Nezlob se na Ripleyovou, Bishope. Měla s androidem na Nostromu špatné zkušenosti ..." hasil plameny mého hněvu Burke.

Bishop se nezlobil. Jen se na mne se stále stejně příjemným úsměvem obrátil:

„To byl určitě starý typ. Já jsem speciálně jištěný exemplář nové řady. V mém případě žádný podobný výpadek v jednání nepřipadá v úvahu."

Ani jeden ani druhý mě nepřesvědčili. Neodpustila jsem si poznámku - a snažila jsem se, aby byla co nejdůraznější:

„Ne aby tě, Bishope, napadlo se ke mně jen přiblížit!"

Po jídle nechal Apone mužstvo nastoupit. Nikdo z nich nic o akci, na kterou je vyslali, nevěděl, a tak bylo záhodno jim problém a postup jeho řešení vysvětlit.

Gorman mě před tu smečku **neuvěřitelně nedbale oblečených vojáků** postavil a požádal o slovo. **Když svým podřízeným nařizoval klid, připadal mi, jako kdyby je žádal ještě slušněji než mne.**

Jak úžasně se touha člověka řešit problémy změnila.Nikdo mě neposlouchal, vymýšleli si všelijaké rádoby vtipné repliky. (Snad jedině desátník Hicks mi věnoval jakous takous pozornost).

Byla jsem naštvaná. Na druhou stranu jsem zase ale doufala, že lehkomyslnost členů komanda je na místě ...

Nakonec nařídil Gorman studium případu z pásku. Po něm mělo v přesně vymezeném času následovat nakládání zásob do přistávacího modulu.

Všichni se otáčeli, jak mohli. Někteří připravovali zbraně, zbytek se v prostoru startovací a přistávací plochy uvnitř lodi věnoval přípravě přistávacího modulu.

Připadala jsem si úžasně zbytečně. Štvalo mě, že jsem pro ně byla neschopná, vědecká až administrativní ženská. Nemohla jsem to tak nechat.

Šla jsem za Aponem, ať mi dá nějakou práci. Řekl mi, ať se věnuji s druhým robotem nakládacím manévrům. Přímo jsem viděla, jak mu při tom cukají koutky úst v očekávání, jak se znemožním.

Měl smůlu.

S nakladačem jsem pracovala v docích.

Byla to zvláštní ocelová konstrukce, svou stavbou trochu připomínající člověka. Při přípravě k činnosti s nakladačem jste si ho vlastně jakoby oblékali. **Zaklínili jste nohy do speciálních bot, ruce zasunuli do ocelových paží, zakončených čelistmi na uchopení nákladu a pomocí hydraulického a elektrického mechanismu mohli „po vlastních" přemísťovat úžasně těžké věci.**

Když jsem položila první velkou bednu na rampu s centimetrovou přesností, otevřel Apone ústa v němém úžasu a obdivu. Zručnosti, s jakou jsem nakladač ovládala, si všimli i ostatní - zbavila jsem se tak rázem hanlivých přívlastků, začali mě brát trochu vážně ...

Přistávací modul opustil kosmickou loď.

A my s ním.

Na palubě lodi, zaparkované na oběžné dráze LV-426, nikdo nezůstal. Proč taky? Plně automatizovaná technika údržbu po dobu našeho pobytu na planetě nepotřebovala; a tam dole jsme naopak my potřebovali každou ruku i hlavu.

Pilotka Coney brilantně ovládala své řemeslo. Snižovala na minimum otřesy, vyvolané průnikem do atmosféry. Byl čas hovořit o nezajímavých věcech. Tedy, abych byla přesnější: myslela jsem si, že získám poměrně zajímavé informace. Opak byl pravdou.

„Kolik máte za sebou akcí?" zeptala jsem se Gormana.

„Celkem 38," na to, jak byl nerozhodný, odpověděl rychle.

Málem jsem obdivně hvízdla. Jenže on pokračoval:

„Z toho 36 cvičných. A dvě ostré. Ta druhá - to je tahle ..."

Málem jsem hrůzou vykřikla. Naštěstí nebyl čas na další úvahy o nesmyslnosti celé akce.

Pod námi se objevila stanice.

Připomínala město.

Jen domy se nepodobaly těm, které známe na Zemi, ani ulice nebyly ničím známé. Ale ta

rozlehlost a rozmanitost tvarů ...

Všude panoval klid. Nikde žádný pohyb. Stanice vypadala mrtvě. Dojem neosídlenosti kazila jen tu a tam roztroušená světla na rozích funkčních bloků-domů.

Strategie postupu byla jednoduchá: přistávací modul přistane kus od stanice, otevře „břicho" a vyjede tank, v němž budeme všichni naskládáni; všichni, kromě Coney a jednoho muže, kteří budou čekat na náš návrat či jiné pokyny. Tank zajede ke vchodu do stanice. Komando podle nacvičených signálů pronikne dovnitř. Já, Burke, Bishop a Gorman zůstaneme ve velínu tanku a na obrazovkách, kam jsou přenášeny televizní signály z kamer, umístěných na čelence každého člena komanda spolu se svítilnou a sluchátky, budeme sledovat dění ve stanici. Nejen sledovat, ale pokud to půjde, i ovlivňovat a řídit.

Všechna čest, mariňáci byli skvělí a bezchybní. Odvahu k jejich postupnému pronikání ke vchodu a do útrob ztichlé a zdánlivě opuštěné stanice jim určitě dodávala perfektní výzbroj: málo i vysoce průrazné automatické pušky, granátomety, plamenomety, signální světlice i detektory pohybu. Osobně jsem určitý díl odvahy přičítala i nevědomosti mariňáků, do čeho jdou.

Navzájem se zajišťující členové komanda nám, kteří jsme zůstali v tanku, zprostředkovávali promyšleným pohybem pohled do opuštěných chodeb stanice. Vládl v nich nepořádek. Válely se tu různé zbytky zařízení, ze zdí trčely kabely a odkapávala voda. Poměrně dost velký chaos a nepořádek na to, že zde ještě před nedávnem žili .... měli žít lidé.

Oči mi přeskakovaly z jedné obrazovky na druhou. Kromě obrazu z ní bylo lze vyčíst i jméno toho, jehož kamera na ní vysílala signál.

Najednou jsem zbystřila pozornost:

„Hicksi, vrať se kousek!" Projel mnou záchvěv vzrušení. „Vrať se, zdálo se mi, že ..."

Nestačila jsem větu dokončit dokončit. Hicks poslechl a zabral podlahu dva metry dozadu. Byly tam. Kyselinou prožrané díry v palubě. Nemohla jsem se mýlit, přesně takhle vypadaly vyleptané krátery nejpevnější pozemské hmoty poté, co se Ash skalpelem pokusil odstranit chobotnici z Kanova obličeje.

Musela jsem na chvíli zavřít oči. Bylo to jasné. **Kolonisté našli vrak kosmické lodi a došlo ke kontaktu. Pro koho to skončilo lépe, nebylo potřeba rozebírat.** Šlo jen o to, zda už podlehli všichni ...

Ostatním jsem z mých úvah nevykládala nic. Dost na tom, že si hrůzy měli užít na vlastní kůži spoustu.

Bylo nutné postupovat dále. Mariňáci dostali pokyn postupovat k počítačovému centru. Tam jsme se vydali i my v tanku. Doufali jsme, že nalezneme více informací o osudu kolonistů.

Cestou k centru jsme míjeli velkou řadu barikád. Jevily známky prorážení, což v nás ubíjelo naději, že bychom mohli nalézt někoho z osadníků naživu.

Počítačové centrum zastávalo funkci řídící jednotky stanice na přepracování atmosféry. Nalezli jsme jej i přilehlou laboratoř v poměrně zachovalém stavu. Jestli se vetřelci (nebylo proč uvažovat v jednotném čísle) někam nedostali, pak určitě sem. Kromě očekávaných podrobných údajů o konstrukci stanice jsme v počítači neobjevili nic aktuálního. Zato laboratoří vévodily čtyři, asi metr vysoké skleněné válce o průměru tak 40 centimetrů vyplněné živným roztokem. V něm se vznášely chobotnicové zárodky vetřelců - přesně takový se přisál Kanovi na obličej. **Ze čtyř zárodků byly dva živé.**

Burkův zájem vzrostl. Mou poznámku, aby byl opatrný a příliš se k válcům nepřibližoval, nevzal prakticky na vědomí. Rozhodl se zřejmě, že si jeden zárodek prohlédne pořádně zblízka. Přiblížil ke sklu válce obličej.

Zárodek instinktivně reagoval. Uviděl, vycítil nebo uslyšel objekt nositele a chtěl do něj proni-

knout. Naštěstí vytrčeným ústním chapadlem narazil na tvrdou překážku stěny válce. Přisál se na ni a snažil se proniknout dále.

Burke uskočil. Vyděsil se.

Brzy se ale uklidnil a pohybující se zárodek si se zájmem, ale zpovzdálí prohlížel. Měla jsem jeho dychtivému pohledu přikládat více vážnosti.

Mariňáci se rozptýleni věnovali přísné vojenské prohlídce centra. Najednou začal detektor pohybu jednoho z nich signalizovat objekt. Pohybující se objekt. Zatím byl dosti daleko, ale ...

Bylo nutno vyjít na jednu z chodeb. Napětí se stupňovalo, neboť display detektoru ukazoval stále menší a menší číslo, označující vzdálenost v metrech.

Když se na něm objevila pětka, něco velmi rychle přeběhlo z jedné strany chodby na druhou a zmizelo v žebroví stěny.

Připadalo mi to zvláštní.

To nemohla být prakticky žádná forma vetřelce, protože by určitě útočila. A přeběhnutí spíše vypadalo na obranný manévr. Neváhala jsem. Rychle jsem se sehnula do žebroví, kam před chvílí živý objekt zaběhl.

Dech se mi zastavil. Ze tmy na mě hleděla vyděšenýma očima asi osmiletá holčička, nepředstavitelně špinavá a potrhaná, s náznakem šílenství v polekaném pohledu. Snažila jsem se nasadit přemlouvavý výraz a odpovídajícím způsobem jsem k dívence vztáhla ruku. Přestože jsem do pohybu ruky vložila klid a vlídnost, dívenka sebou cukla a ztratila se ve spleti vedení a kabelů za stěnou chodby.

Zaváhala jsem jen chvíli. Na moje volání utíkající holčička nereagovala.

Ve stanici se velmi dobře vyznala a bylo tudíž dosti obtížné neztratit jí z očí. Dostihla jsem jí až v kóji na odpadky, z níž si udělala své útočiště. **Tady přežívala invaze vetřelců. Druhý východ byl zavřený, proto jsem mrštnou bytůstku dostihla.**

Mezi dosti zapáchajícím pokryvem podlahy jsem s ní svedla krátký a netěžký zápas. Byla se silami na dně. Odnesla jsem ji do po počítačového centra. Marně jsem se ji snažila přimět k hovoru. Už se nevzpouzela.

Pouze nemluvila.

Pokoušela jsem se být co nejněžnější. Vlastní děti jsem neměla. Ale nějak podvědomě jsem cítila, že bych s nimi nepostupovala jinak.

„Newt," to bylo první, co řekla.

Nerozuměla jsem, neboť dívenka slůvko šeptala.

„Newt. Říkali mi Newt."

Bariéra se prolomila.

Newt přišla v boji s obludami z vesmíru o mámu i o tátu, nepřežil ani její bratr. A co bylo nejhorší - Newt nevěřila, že přežije někdo z nás. Na svůj věk byla díky životu na stanici i díky zkušenostem velice inteligentní. Doufala jsem proto, že se mi časem podaří zbavit jí beznaděje. I za cenu toho, že bych si tu její dávku měla přibalit ke své, už beztak neudržitelně velké ...

Nesměli jsme otálet.

Stanice na přepracování atmosféry na Acheronu byla obrovská. Někde se v jejích prostorách pohybovaly organismy, které **se právě chystaly zlikvidovat - nebo už zlikvidovaly - lidské obyvatele stanice.** Spoléhali jsme se, že nějaké záchytné informace nám podá systém signalizačních přístrojů, jež byl každý obyvatel stanice povinen nosit na zápěstí. Skláněli jsme se nad plány „města" a promítali si pomocí speciálního projektoru jednotlivé „čtvrti". Doufali jsme, že zahlédneme blikající body, které by signalizovaly přítomnost náramku. Tudíž i člověka. Sama pro sebe jsem v takovýchto úvahách dodávala : tudíž i vetřelce.

Shluk signalizačních bodů jsme objevili v prostoru reaktoru stanice. Různě veliké blikající skvrny jej obklopovaly jako bílé krvinky cizí těleso v krvi. Rozhodnutí vypravit se k reaktoru padlo záhy.

Tankem jsme jeli všichni. I Bishop. Připomínal mi Ashe. Bála jsem se ho. Asi tak hodně, jak moc jsem kdysi Ashovi důvěřovala ...

Stanice na přepracování atmosféry stále fungovala. Spolehlivě. Nemuseli jsme mít nepohodlné skafandry s tíživými kyslíkovými bombami.

Na velitelském stanovišti vozidla jsem zůstala já spolu s Gormanem, Burkem a Bishopem; byla tu s námi pochopitelně i Newt. Mariňáci se vydali bludištěm chodeb a schodů do třetího suterénu, v jehož rovině ležely zdroje signálů.

Postup přes první dvě patra proběhl bez jakýchkoliv problémů. Viditelnost sice snižovala válející se mlha s kouřem, vznikající bůhví z čeho, všude však vládl klid a pokoj. Mariňáci se dostali už do 3.suterénu.

„Gormane, jakou průraznost mají střely z automatických pušek?" zeptala jsem se velitele mariňáků v neblahé předtuše.

Nechápavě mi sdělil astronomické číslo.

„Tak to je špatné," musela jsem ho znepokojit. „Signály přicházejí z oblasti, která je v těsném sousedství s reaktorem. Stačí jeden výstřel, jenž poškodí plášť a pak adios mučačos. Tam dole ... se nesmí střílet."

Gorman pochopil, ale chvíli jen bezradně zíral.

„Apone! Zakazuji střelbu ve 3.suterénu. Hrozí výbuch reaktoru. Okamžitě všem odeberte střelivo," přikazoval Gorman do mikrofonu a díky neosobnímu styku s podřízeným vypadal jako pravý velitel. Přestože musel vydat rozkaz, zřejmě odsuzující mariňáky k bezbranné a neúčinné obraně.

Apone poslechl bez dlouhého uvažování. Více protestovali řadoví vojáci. S hlasitým mrmláním zručnými pohyby vyhodili z pušek zásobníky a postupně je odevzdávali Aponemu. Myslela jsem si svoje: kdyby věděli, co je čeká za střetnutí a s kým, určitě by si munici ponechali. Tak jako Vasquezová. Zjistili jsme to až **tehdy**, když ji použila ...

Naše soustředěné výrazy přešly během několika okamžiků v hrůzu. Mezi žebrovím stěn se začaly postupně objevovat jako by do nich vrostlé zbytky těl kolonistů, obklopené ztuhlým předivem slizkých pavučin. Každé tělo mělo zevnitř roztržený hrudník. Bledé mrtvé obličeje vyjadřovaly prožitek nepředstavitelné bolesti a hrůzy.

Nepočítala jsem mrtvé. Nepočítali je ani mariňáci v jejich těsné blízkosti. Byla jsem si skoro jistá tím, že by výsledek souhlasil s počtem obyvatel stanice před takovými dvěma měsíci mínus několik jedinců, kteří měli to štěstí, že zemřeli dřív - a mínus Newt.

Stále neznalostí obklopení vojáci dorazili do prostoru ochozu šachty, která spojovala všechny suterény. I na ochozu se nacházelo množství zakuklených lidských jedinců, před nimi bylo možné zahlédnout prázdné vejčité schránky zárodků vetřelce.

Komando se rozptýlilo po ochozu. Jeden z jeho členů přistoupil k mrtvole mladé ženy a zvedl jí hlavu, svěšenou na prsa.

„Pomozte mi, prosím ... prosím," vyčetla jsem z jejích najednou otevřených očí.

Než se voják stačil vzpamatovat ze šoku a uvědomit si, že žena po něm nechce svobodu, ale rychlou smrt, začala se předposlední žijící z řad kolonistů Acheronu svíjet v bolestivých křečích,spojených s příznaky nedostatku kyslíku. Její hruď se nadouvala a vlnila jako rozbouřená hladina moře, aby se za chvíli roztrhla a mezi tryskající krví se objevila hlavička rodícího se vetřelce.

„Okamžitě to spalte! Všechno!" zařvala jsem do mikrofonu a doufala, že řev ze sluchátek probere mariňáky ze stresu do stavu bojové aktivity.

Plamen dopadl na hruď teď již mrtvé ženy a během chvilky vše spálil na uhel.

Nastal zmatek.

Mariňáci byli cvičení dobře a tvrdě, osnovy jejich výcviku však nemohly počítat se všemi eventualitami; právě se cvičenci setkali s protivníkem, o němž nic nevěděli, nevěděli, jak se mu bránit, nevěděli vlastně ani proti čemu se bránit.

Ze tmy vzdálených zákoutí vylézali první útočníci. Co se přesně v suterénu odehrávalo, nebylo z rozmazaných záběrů na monitorech možné vysledovat. Avšak velice brzy některé monitory pohasly a křivky tepu nositelů kamer se stávaly přímkami. Přišli první oběti na životech mariňáků.

„Zahájit ústup!" křičel Gorman. Rozeznala jsem, že krýt zahajovaný ústup se snažila Vasquezová, která ušetřenou municí pálila na všechny strany do míst, kde se jen mihla a zaleskla dlouhá stříbřitá hlava vetřelcova. Střílela přesně. A střely útočníky na místě likvidovaly. Explodovaly v nich. Zraňovaly. Zabíjely je.

Mariňáci měli tu smůlu, že ten, komu odevzdali zásobníky, se stal první obětí - zřítil se zasažen plameny do šachty. Pomoci jim mohl jen zázrak. A mne napadlo, že by tím zázrakem mohl být tank. Ano, v plánech přece bylo jasně vyznačeno, že do jednotlivých suterénů se dá kromě chůzí po schodišti dostat jízdou koridorem, připomínajícím sjezd do podzemních garáží.

Přesunula jsem se k řízení vozidla.

Čas jsem nevnímala. Slyšela jsem jen rachot, kvílení brzd a viděla před sebou úzký profil koridoru. Tank byl naštěstí pevné konstrukce, a tak nárazy do stěn neznamenaly poškození, zamezující další jízdě.

Kvílení brzd upozornilo mariňáky, že přijela záchrana. Všichni se ale do bezpečí stejně nedostali. Vetřelci dotírali čím dál tím víc. Sotva se za posledním mariňákem zabouchly dveře tanku, vyrazila jsem. Mé úsilí se snažil překazit vetřelec, který skočil na předek tanku, prackou prorazil přední sklo a snažil se ukončit řidičovo - mé - bytí.

Prudce jsem zabrzdila. Vetřelec přepadl pod přední kola. Rozjela jsem mu hlavu. Spadla ze mně nervozita a já věděla, že na vzduch už dojedeme v pořádku.

Naše řady po prvním střetnutí s vetřelci značně prořídly. Přežili všichni, kdo byli v tanku: já, Bishop, Newt, Burke a Gorman. Gorman byl ovšem v bezvědomí, protože při divoké jízdě koridorem ve snaze udržet se na nohou na sebe strhl bedny se zásobami a zranil se na hlavě. Zvenku se do tanku dostali živí jen Vasquézová, Hicks a Pars.

Už jsem nebyla jediná, kdo si myslel, že musíme okamžitě odletět ...

Hick se spojil s Coney, aby pro nás hned přiletěla. Zadal naší polohu a ukončil spojení. Ustrašeně jsme se rozhlíželi kolem sebe s nadějí a dychtivostí očekávali, že co nejdříve uslyšíme hřmot motorů.

Naštěstí se tak stalo brzy. Odlehlo nám. Skoro jsme jásali.

Najednou se však modul, letící nízko nad objekty stanice, zakymácel, ztratil výšku, zachytil jednou pneumatickou nohou za kovou konstrukci nějaké (asi těžní) věže - a zřítil se. Ihned po dopadu vybuchl. Kolem nás proletěly kusy plechu, tlaková vlna nás porazila. Most mezi povrchem Acheronu a kosmickou lodí na oběžné dráze s sebou vzala také.

Coney převzala povel ke startu. Přivolala svého kolegu, aby nastoupil, uzavřel poklop a připravil se.

Muž vešel dovnitř modulu. Na rampě, na které bývá přepravován tank, uklouzl a sáhl si rukou do nějakého slizu. Nechápavě zavrtěl hlavou. Z události nevyvodil žádné závěry; jen převedl do praxe pokyny od Coney. Modul se vznesl.

Asi po dvou minutách, když už se modul blížil k místu, kde na něj čekala hlavní skupina výpravy, uslyšela Coney, jak se za ní otevřely dveře kabiny.

„Už tam budeme," řekla a otočila hlavu, aby se na kolegu usmála. Výraz hrůzy se jí na obličeji nestačil usadit. Z oválné, kovově lesknoucí se hlavy vetřelce vyrazila vnitřní hranatá, ozubená a slintající tlama a změnila pilotčinu hlavu v kašovitou hmotu.

Modul letěl od této chvíle bez ovládání. A neletěl dlouho.

Nedokázali jsme si vysvětlit, co sestalo. Zřejmě nějaká technická chyba či závada; selhání Coney jsme neuvažovali. Dlouho rozvažovat příčiny havárie modulu jsme ale nemohli. Někde pod námi se pohybovaly stovky vetřelců, museli jsme se dostat z jejich momentálního dosahu.

V počítačovém centru, kam jsme se přesunuli, jsme se pak snažili neprodyšně se odříznout od okolí, aby k nám vetřelci nepronikli. Podle pravidel, daných řádem výpravy, pro nás mohla záchranná loď přiletět nejdříve za 17 dní ...

S miniaturními plazmovými hořáky jsme svařovali křídla dveří, vedoucích do centra ze všech směrů. Po krátké době nezůstala jediná přístupová cesta průchozí. Neuvažovali jsme nad tím, jak se dostaneme ven - na to jsme měli času dost. Prvořadá byla snaha, aby se k nám nedostal ani jeden vetřelec.

Jelikož byl Gorman stále v bezvědomí, převzal velení komanda desátník Hicks. Byl mi sympatický - zřejmě v tomhle směru hodně udělal fakt, že se chtěl rázně vypořádat s potvorami, jakýmkoliv způsobem je zničit - a zmizet. Myslel na všechno, byl to zkušený mariňák. Myslel i na bezpečnost svých svěřenců. Nechtěla jsem si to připustit ani být domýšlivá, ale na mou zvlášť. Věnoval mi totiž signální náramek, podle něhož mě mohl kdekoliv najít.

Padali jsme únavou. Nutně jsme si potřebovali odpočinout.

Jako první jsem uložila do jedné z ložnic malou Newt. Měla strach zůstat sama, vyžadovala mou přítomnost, než usne. Držela mě kolem krku a určitě si představovala, že jsem její máma.

„Ripley, slib mi, že zůstaneš se mnou."

„Neboj se, Newt, už tě nikdy v životě neopustím. Nikdy!" hrnuly se mi slzy do očí. Abych potlačila dojetí a dotírající nejistotu, připnula jsem Newt na zápěstí signalizační náramek. „Pro štěstí." Potom jsem ji ještě uklidnila, že ji po celou noc bude sledovat televizní kamera. Nato jsem odešla do velínu.

Jak se mi všichni členové výpravy přibližovali, Burke se stejným tempem, ne-li větším, odcizoval. Vystupoval povýšeně, neustále podceňoval situaci a přeceňoval naše možnosti. Navíc jsem ho čím dál tím víc začínala podezřívat, že jeho úmysly nebyly takové, jak mi před cestou - aby mě přesvědčil - vykládal a zdůrazňoval.

A potom mě dorazil.

Když jsem se vracela od Newt, čekal na mně.

„Ripley, chtěl bych si s tebou promluvit. Dovedeš si představit, jaké bohatství a postavení bychom si mohli vytvořit, kdybychom přivezli na Zemi vetřelce, první mimozemské bytosti?"

Ani mé to moc nepřekvapilo. Samozřejmě, že jsem ho odmítla a řekla mu svoje. Dokonce i to, že jsem viděla jeho podpisy na kolonizačních listinách LV-426. Nakonec jsem vyjádřila naději, že s ním nikdy nebudu nucena spolupracovat.

Zašla jsem ještě za Hicksem a za Bishopem. Hicks slíbil zaučit mě do tajů ovládání moderních zbraní (což učinil), od Bishopa jsem toužila dozvědět se nějaké novinky z výzkumů mrtvého zárodku. Zjistil následující: obrana je jednoduchá - vetřelce co nejdříve usmrtit. Pak totiž ztrácí žíravost jeho tělní tekutina, která velice rychle oxiduje. Přidal ještě poznámku: je dobré ničit vetřelce, ale mnohem účinnější by bylo zničit to, co snáší vajíčka ...

Únava mě zmáhala stále víc. Se svou osobní zbraní, průraznou automatickou puškou, jsem šla za Newt. Prošla jsem do laboratoře, jež sousedila s ložnicí. Velkým sklem, které tvořilo rozměrné okno vedle dveří, jsem zahlédla, že Newt v posteli není.

Zbyla po ní jen shrnutá deka.

Ani panenka, kterou stále svírala na prsou, nebyla vidět.

Vběhla jsem do ložnice. Pušku jsem položila na postel a třesoucí rukou nadzvedla pokrývku, sahající až na zem. Oddychla jsem si. Newt ležela pod postelí. Nechala jsem pušku puškou a schoulila se vedle dívenky.

Usnula jsem.

Probudil mě tupý nehlasitý zvuk. Otevřela jsem oči.

Bylo by asi přehnané tvrdit, že mi vrozený nebo výcvikem získaný instinkt napověděl, abych byla ve střehu. Vztáhla jsem ruku a zašátrala na povrchu postele po odložené pušce.

Tohle už nebyl instinkt, ale holá skutečnost. Puška tam nebyla. Chtěla jsem se zvednout, když tu na mě něco skočilo.

Zárodek vetřelce!

Bleskurychle jsem se skrčila zpět a tvrdě přirazila postel ke stěně. Zárodek uvízl za jednu kloubovitou nohu. Newt už byla vzhůru, nemusela jsem moc vysvětlovat. Vystrčila jsem ji zpod postele a hrnuly jsme se ke dveřím.

Byly zavřené zvenku.

Popadla jsem židli a snažila se rozbít velké okno. Marně. Židle pružné odskakovala.

Křičela jsem. Marně. Ložnice byla zvukotěsná.

Mávala jsem do instalované kamery. Marně. Zřejmě nebyl ve velíně nikdo, kdo by mohl po pohledu na kontrolní obrazovku vyhlásit poplach.

Ve velíně je spousta lidí. Burke, Hicks i Vasquezová. Jen jeden z nich však vidí na obrazovky. Burke.

Zahlédne i zoufale gestikulující Ripleyovou.

Sáhne na přístrojovou desku. Ale ne aby stlačil poplachový knoflík. Vypíná obrazovku.

Mezi horečnatou činností vzbudit pozornost jsem se zoufale bezradně rozhlížela po místnosti a hledala zárodek, který se uvolnil ze zajetí postele a zmizel za nábytkem. Kdykoliv mohl zaútočit.

Jak se mohl dostat do ložnice?

Že se tak nestalo náhodou, zjistila jsem záhy. Skrz nerozbitné okno jsem na chemickém stole uviděla pušku. Někdo ji tam odnesl. A to se nemohlo stát náhodou. Stranou ode dveří jsem pak zahlédla dva rozbité skleněné válce. Někdo chtěl dosáhnout stoprocentní účinnosti dosažitelných prostředků. My jsme dvě - já a Newt; plus dva zárodky, to se rovná dva plnohodnotní vetřelci.

Ten Burke je hajzl!

Newt něco křičela. Asi moje jméno. Moc jsem jí nevnímala. Musela jsem přece vymyslet způsob, jak na sebe upozornit.

Zapalovač!

Sáhla jsem do kapsy - a ukliďnila se. Na první škrtnutí vyskočil plamen. Přiblížila jsem zapalovač pod požární hlásič. Hned začal houkat a ze stropu se spustil příval vody z protipožárních sprch.

S vodou na nás zaútočily zárodky. Křikla jsme na Newt, aby se proboha někam schovala, a snažila se zbavit svého protivníka. Měla jsem ale méně štěstí než Newt. Ta přirazila ocas zárodku stolem ke zdi a ten na ni nedosáhl.

Já upadla.

Pozadu vsedě jsem spěchala co nejdále od útočícího zárodku. Byl nesmírně pohyblivý. Shazovala jsem mu do cesty nábytek, ale bravurně se mu vyhýbal. Narazila jsem zády na stěnu. Zárodek skočil.

Omotal mi ocas kolem krku a zamezoval tak přístupu vzduchu do plic. Natažen ýma rukama jsem zastavila jeho tělo, z něhož se žádostivě třepetal chobot, jímž mě chtěl infikovat.

Ztrácela jsem síly.

Newt křičela.

Ozval se řinkot skla ...

Ve velíně začal houkat klakson požárního poplachu.

Hicks popadnul pušku a běžel se podívat, co se děje. Ostatní za ním.

Oknem bylo vidět, co se v ložnici odehrává. Dvě střely proletěly sklem a narušily jeho pevnost. Naučeným způsobem proletělo Hicksovo tělo oknem několik sekund po kulkách. Ostatní za ním.

Několik gest k domluvě.

První výstřel. Zárodek, dotírající na Newt, už neexistoval.

Odstranit druhý zárodek z Ripleyové bylo složitější. Žena upadala do bezvědomí. Jednali rychle. Pars odhodil zárodek na postel a Hicks vystřelil.

Druhý výstřel. Stejný výsledek.

Mnou obviněný Burke ani moc nezapíral. Snažil se obhájit nějakými nejapnými argumenty, ale byl hodně rychle umlčen. Mohl být rád, že slovně.

Chtěl, aby do mne a do Newt nakladly zárodky vetřelcovo sémě. Při zpáteční cestě by se pak postaral o odstranění zbylé posádky. Vrátil by se na Zemi jako slavný. Tedy slavný podle jeho představ. Vůbec si při své tuposti neuvědomoval, s čím hazardoval a co všechno ohrožoval. Návrh, aby byl bez ohledu a odkladu zastřelen, neprošel. Jednak jsme nebyli jednohlasně pro (i díky mně), jednak se radikálně změnila situace.

Bishop pomocí počítače zjistil, že střelba v okolí reaktoru způsobila tak rozsáhlé poškození, že se uvedl samočinně do činnosti destrukční systém. Za 4 hodiny a 20 minut mělo dojít k výbuchu.

Bishop navrhl řešení.

V kosmické lodi byl v pohotovostním stavu ještě jeden přistávací modul. Kdyby se podařilo aktivovat ho do stavu činného, bylo by možné z planety odletět.

Sečetli jsme časy, potřebné na jednotlivé fáze postupu při aktivaci modulu. Vyšlo nám, že máme rezervu asi 20 minut ...

Vasquezová prořízla hořákem díru do potrubí, Bishop se do něj nasoukal s kufříkem počítače a s lampou, Vasquezová viděla Bishopa naposledy ...

Déšť a vítr bičuje do noci ponořený povrch Acheronu. U signální věže sedí postava, na kolenou má otevřený kufřík. Rychlými pohyby prstů, konajícími jednotlivé úkony složitého postupu aktivace modulu, zvětšuje naděje pozemšťanů na přežití a na návrat na Zemi.

Detekční přístroje začaly signalizovat. Bílý střed na displayi, střed, který označoval naši pozici, byl obklopen mnoha svítícími body. Pomalu ale jistě se k nám blížili.

S napřaženými zbraněmi jsme se chystali odrazit protivníka.

Vzdálenost klesala k nule. A vetřelci nebyli vidět. Zavařené dveře zůstávaly nedotčené. Kruh svítících bodů kolem středu displaye se dál zužoval.

Vetřelci uplatnili inteligenci a cestu k nám si našli až překvapivě nečekanou.

Útroby kosmické lodi se probouzejí. Ožívá technika. Modul je aktivován, nastává příprava ke stratu. Bishop pomalu dostává záchranný člun pod úplnou kontrolu.

Ze stropu padali mimozemšťané křížení s lidmi a šli tvrdě za svou kořistí. Střileli jsme, až se hlavně žhavily, přeneseně, samozřejmě. Všichno to bylo takové přenesené, neskutečné, nelidské. Navíc ponořené do chabého, červeného nouzového osvětlení, neboť vypadlo napájení - možná zapracovali vetřelci ...

Vyzbrojeni nejmodernější technikou museli jsme ustupovat tvorům, kteří nedělali nic jiného, než se řídili pudem, daným vývojem své rasy.

A museli jsme ustupovat hezky rychle.

Nejrychlejší z nás byl Burke. Jako jediný (nepočítaje Newt) nebyl ozbrojen. Ještě pořád doufal, že se nějak dohodne. A v šoku začal myslet jen na sebe. Naši ústupovou cestu tvořil složitý systém chodeb, oddělených od sebe pneumatickými dveřmi. Ten sykák Burke za sebou zavřel první a zničil otvírací mechanismus. Ztráceli jsme drahocenné vteřiny tím, že jsme si dělali cestu plazmovými hořáky. V nejtěsnějším styku s vetřelci byla Vasquezová, srdnatě páčící a ničící tak nepřítele vždy prvním zásahem ...

Bylo to naposledy, co jsem Burka viděla.

Přežít se dá jen tak, jako malá Newt. Sám v obrovské stanici. Bishopovi se podaří přivolat modul, a pak hurá pryč!

Tohle se honí Burkovi hlavou, když ničí mechanismus druhých dveří. Kousek od něj chodba končí dalšími dveřmi.

Úder na tlačítko. Zasyčí vzduch z hydrauliky otvírání dveří.

Chvíli proti sobě stojí - neozbrojený, a tudíž bezmocný, člověk a neozbrojený, ale všemocný, vetřelec.

Burke jen zařve ...

Druhé dveře jsme už nestíhali otevřít. Naštěstí jsme s sebou měli Newt. Ukázala rukou na otvor větrací šachty:

„Tudy se dostaneme ven."

Svírajíc panenku běžela první. Já hned za ní, automatickou pušku přes rameno, připravenou k výstřelu. Potom nevysokou chodbou čtvercového průřezu s hladkými stěnami běžel Hicks. Za ním Pars, Gorman a nakonec Vasquezová s jako by nevyčerpatelným zásobníkem.

První obětí je Pars.

Nyní již jen pětičlenou skupinu uzavírá Vasquezová. Před chvílí nasadila poslední zásobník, jeho náplň děsně rychle ubývá. Marinačka střílí přesně, ale vetřelců je hodně.

Na displayi zásobníku se objeví nula. Vasquezová vytáhne pistoli. Nad ženou se roztrhne strop a vyvalí se hnáty vetřelce. Tři rány z pistole zabíjejí, ale kyselina stačí poleptat Vasquezovou na nohách. Nemůže dál.

Gorman zaregistruje ticho. Vrací se. Pomáhá Vasquezové. Před nimi pukne podlaha. Vetřelec. Nemohou dopředu ani zpátky.

„Gormane, tys' byl vždycky pitomec," řekne Vasquezová něžně. Odjistí granát. Oslovený uchopí její sevřenou pěst a přitiskne si ji na hruď. Obejmou se kolem ramen.

Exploze nastane za dvě vteřiny ...

Newt vypadala ohromně jistě. Chtěla jsem po ní, aby nás vedla k místu, kde má přistát Bishop.

Doběhli jsme na konec větracího potrubí. Na protější stěně byl žebřík do prvního podlaží, pod ním se pomalu otáčelo ohromné kolo větráku. Hicks ho zastavil šikovně umístěnou puškou. Mohli jsme v klidu přejít k žebříku.

Zvuk exploze přišel spolu s tlakovou vlnou. Nejvíc se lekla Newt. Pustila se příček a propadla se do žebroví větrákového kola. Hicks se pro ni sice hned sklonil, ale zachytil jen bundu. Newt z ní vyklouzla a po jakési tobogánové dráze, kdo ví k čemu sloužila, sjela dolů. Kam? Prostě dolů!

Vůbec jsme neuvažovala o tom, že bych běžela nahoru bez ní.

„Newt, zůstaň kde jsi. Jdu pro tebe."

Našli jsme ji o dvě patra níž. Stála do pasu ve vodě v jakési jímce a strachy vzlykala. Asi metr nad hlavou měla mřížovou podlahu - na ní jsem klečela a uklidňovala. Hicks vyndaval právě hořák, aby upálil úchyty a my mohli Newt vytáhnout.

„Ustup trochu stranou, Newt. Hned to bude."

Uběhlo sotva deset sekund.

Když jsem se polovinou těla protáhla pod podlahu a chtěla Newt podat pomocnou ruku, strnula jsem. Hladina vody se mírně boupala, ve vlnkách se kolébala hlava panenky. Po Newt ani stopy.

Za nic na světě jsem si nechtěla připustit, že je mrtvá. Určitě žije, opakovala jsem si stále, určitě žije. Podle náramku ji najdu. No jasně! Podle náramku!

Probral mě Hicks. Vetřelci vidět nebyli, ale zřejmě se kvapem blížili.

Pospíchali jsme do výtahu. Měl nás vynést do podlaží, jež bylo v rovině s místem, kde čekal Bishop. Kde měl čekat Bishop ... Výtahová klec byla otevřená. Vběhli jsme do ní. Zmáčkla jsem tlačítko „odjezd". Nic. Kus přede dveřmi se objevil vetřelec.

Ještě jednou.

Konečně.

Dveře mu skříply hlavu. Hicks vystřelil, vetřelec musel ustoupit. Vytryskla kyselina a Hicksovi dopadla na hruď. Začal křičet. Strhla jsem mu kovový krunýř. Byl ošklivě popálen. Ztrácel vědomí.

Z posledních sil jsem Hickse dovlekla do modulu. Bishop nám vyběhl vstříc. Byl mi najednou ohromně sympatický. Přiletěl pro nás! Chtěl nás zachránit. Chtěl! Zachránil nás! Zachránil!

Zachránil?

Nadšení z charakterního jednání androida bylo pouze reakcí malé části mého mozku na vývoj událostí. Celá moje mysl byla jinak soustředěná na Newt. Neměla jsem právo žít, pokud ona zemřela. A jelikož já žila, pak zcela logicky ona dýchala ještě také. A přemýšlela. Zcela jistě přemýšlela. O mých slovech. Že ji nikdy neopustím.

Svěřila jsem Hickse do Bishopovi péče - já svěřila člověka androidovi!! - a spěchala si připravit munici a zbraně. Hlavně detektor signálů z náramku. To bylo vodítko, od kterého jsem si slibovala záchranu Newt.

Seděla jsem v pilotním křesle modulu. Letěl nízko nad povrchem planety, nad objekty stanice. Vletěl do obrovského hangáru a dosedl na jednu z přistávacích plošin. Se zbraněmi v rukách, s popruhy s municí přes rameno jsem se hrnula k východu. Hicks byl už jakžtakž ošetřen a kvalitně obvázán. Byl při vědomí.

„Hicksi, dej pozor na Bishopa. Ať neodletí. Ať na nás počká," zdůraznila jsem množné číslo.

Hned z plošiny vedla do hlubin stanice výtahová šachta. Na jejím dně byly dveře do míst, kde

jsem doufala, že najdu Newt.

Z reproduktorů, umístěných po celé stanici, znělo varování, oznamující ženským hlasem, že do exploze zbývá deset minut; kdo stanici neopustí ...

Detektor signálů jsem si upevnila na hlaveň pušky. Dobře jsem viděla na jeho display a co hlavně - nemusela jsem ho držet a zaměstnávat tak ruku, kterou jsem potřebovala ke střílení.

Chodbama jsem se blížila k oblasti reaktoru. Pípání bylo jasné, vzdálenost se zmenšovala - tudíž můj předpoklad hledat Newt na místě prvního střetnutí komanda s vetřelci byl správný.

Deset metrů, osm, pět.

Nervózně jsem se rozhlížela po temných zákoutích chodeb.

Jeden metr ...

Na podlaze se zaleskl náramek. Po Newt ani stopy.

Proklela jsem všechno živé. Tak strašně nespravedlivé ...

„Ripley!"

Ječivý hlásek překřikl ke zkáze se připravující hlučící stanici.

„Ripley! Pomóóc!"

Nezaváhala jsem ani na zlomek sekundy. Bylo jasné, kde Newt najdu a v jaké situaci ...

Ke stěně chodby ji poutaly pevné „pavučiny". Před ní se právě otvírala vaječná schránka a vylézal zárodek. Jedním výstřelem jsem ho zrušila, několika skoky přeběhla k Newt a vysvobodila ji ze zajetí smrti. Neinfikovanou. Živou, zdravou.

Srdce mi skákalo radostí. Mozek volal na poplach.

Prozatím jsem dala přednost varování. Kolem se začali „probouzet" vetřelci. Měla jsem jakous takous výhodu překvapení, náskok jsem si udržovala pomocí překvapivě přesných zásahů a občasných plamenů z plamenometu, občas vypomohl nějaký ten granát.

Newt nemohla únavou běžet. Vzala jsem jí do náruče. Zvýšila jsem frekvenci běhu.

Tady jsem ještě nebyla, uvědomila jsem si najednou. Zabloudila jsem, projelo mnou jako nůž. A vzápětí další ostří potrápilo mou mysl. Kam oko mohlo šerem a mlhou dohlédnout, stála vajíčka. Spící ... zatím spící. Udělala jsem několik kroků, přeopatrných kroků. Z nejasných obrysů přede mnou se vyklubalo ohromné živé monstrum. Jeho činnost vysvětlovala, kde se berou zárodky vetřelců.

Přede mnou snášela vajíčka vetřelčí Královna. Dlouhou bílou kloakou posazovala na vlhkou podlahu další a další zárodky. Mne si moc nevšímala.

Zapomněla jsem na opatrnost.

Zmáčkla jsem spoušť plamenometu a zkrápěla nevylíhnuté zlo žlutými plameny. Nevnímala jsem čas, nevnímala jsem řvoucí Královnu. Naštěstí řvala kvůli svým potomkům tak silně, že mě probrala. Jako projev vděčnosti jsem obrátila šlehající hlaveň proti ní. Plameny jí neuškodily, naopak: odtrhla se od kloaky a vydala se ke mně.

Existovala jen jedna cesta - zpátky.

Ano, tady už to znám, teď musím doleva, rovně ... ano ... tady je výtah ... rychle, jak to, že nejede ... ježíši, už nemám munici ani oheň ... ksakru, co je s tím výtahem ... no, to je dost, ale proč se tak pomalu zavírá ... vždyť ona stačí do klece strčit ty svoje hnáty ... ne, už ne!

Výtah stoupal na svobodu.

Ulehčeně a pevně jsem objala Newt, která projev úlevy opětovala. Slzy nám kanuly po tvářích ...

V polovině cesty jsme potkaly klec sousedního výtahu, jak jela dolů. Nepřemýšlela jsem nad tím.

Byly jsme na plošině. My dvě ano - ale modul ne.

„Bishope, proklínám tě!!!" řvala jsem. Můj hlas se mísil s pláčem Newt, hlasem počítače, oznamujícím, že do exploze zbývají dvě minuty, a lomozem umírající stanice.

Až nyní mi to došlo. Kabina druhého výtahu vyjela totiž nahoru. Vylezla z ní Královna. Maličké tělo, velká hlava, spousta nohou a mohutný ocas. Bishop nás vydal bestii napospas.

Stála jsem na kraji plošiny s Newt v náručí, zády k zábradlí, čelem ke Královně.

Najednou mě ovanul zvířený vzduch. Z hlubin hangáru stoupal modul. Modul se sklopenými schůdky vchodu. Z posledních sil jsem se přehoupla přes zábradlí a skutila se dovnitř. S Newt.

Bishop nabral výšku. Málem jsme se zřítili, když zachytil zasunující se jednou nohou podvozku o ocelovou konstrukci. Ale podařilo se mu vymanévrovat z krize. Zamířil ven z hangáru, pryč od reaktoru, Královny, vetřelců, zárodků, mrtvých kamarádů i zcela cizích lidí. Pryč!

Explozi jsme jen viděli: já, Newt a Bishop. Hicks už odpočíval zotavujícím spánkem.

Úplně se odreagovat a poděkovat Bishopovi jsem byla schopna až po přistání modulu v kosmické lodi.

Proč nečekal na plošině? Bylo to moc nebezpečné, stanice se připravovala na zkázu, s modulem bylo jistější čekat ve vzduchu.

Vyšli jsme do hangáru. Chělo se mi Bishopa políbit.

U nohou se mi objevila díra. Ne velká. Ale zato známá. Krví vetřelce vyžraná.

Bishop se zachvěl Z prsou mu vyrazil špičatý předmět. Nejprve jsem nebyla sto rozpoznat, co se děje. Až když začal chroptící a bílou tekutinou kolem sebe rozstřikující Bishop stoupat, poznala jsem pravdu.

Zachycení zasunující se nohou podvozku na rampě stačilo Královně k tomu, aby se vklínila do prostoru, kam se podvozek zasouvá. V něm s námi přiletěla na loď. Teď proklála Bishopa svým ocasem, čímž zahájila křižácké tažení ve jménu svého dokonale vyhubeného potomstva.

Přední tlapy měla ve výšce asi deset metrů. V ní uchopila Bischopa, přetrhla vejpůl a obě poloviny robota zahodila, každou jiným směrem. Nohy zemřely, hrudník s hlavou žil.

„Newt, uteč! Schovej se!" křikla jsem na vyplašenou dívenku a máváním rukama jsem upozorňovala Královnu, že já jsem mnohem větší kořist. Měla jsem už i plán. Ustupovala jsem ke skladišti, kde byly nakládací mechanismy.

Dveře skladiště se zavírají. Královna k nim kolébavě doběhne v okamžiku, kdy se dovřou.

Obluda ječí vztekem. Rozhlíží se po druhém živočichovi. Je mazaná, chytrá.

Newt se skrývá pod mřížovím odpadní stoky. Stoka protíná hangár celý napříč. Královna nadzdvihuje jeden plát mřížoví za druhým, vždy ten, pod kterým je zrovna Newt. Ta je mrštná a stíhá zatím utíkat pod další, neodkryté pláty.

Už není potřeba unikat. Odsouvají se totiž vrata skladiště. Ripleyová na sebe upoutává Královninu pozornost.

Musela jsem si pospíšit, uvědomovala jsem si, že nesmím Newt dlouho vystavovat zuřivosti obludy.

Jedna noha, druhá. Pásek kolem čela, jedna ruka, druhá. Na ovládacím panýlku pod prsty pravé ruky jsem zmáčkla tlačítko. Dveře se začínaly vysouvat.

Královna se skláněla nad odvodním kanálem nečistot hangáru. Skrývala se tam asi Newt. Naštěstí obludu zvuk odlákal. Rozeběhla se ke mně.

První kontakt byl tvrdý. Mechanismus byl značně stabilní, přesto jsem pocítila velké vychýlení ze svislé polohy. Ale dvoje hydraulické kleště, ovládané rukama, byly silnější než mimozemský organismus. Jen ocas Královny byl nebezpečný. Začala s ním prudce mlátit do konstrukce robota, když poznala, že končetiny nepomohou ... naštěstí jsem měla hlavu dostatečně chráněnou pevnými pilíři, a tak se mi jen jiskřilo před očima z hluku, jaký dopadající ocas vydával.

Prala jsem se s Královnou nedaleko přechodové nákladové komory, jejíž dveře se otevíraly v podlaze. Dalším tlačítkem pod pravou rukou jsem je otevřela. Oběma hydraulickými kleštěmi jsem otevřela zmítající se Královnu a zdvihla nad otevřenou komoru. Ta byla asi dvacet metrů hluboká, ukončená výstupem z lodi. Zamýšlela jsem Královnu schodit do komory, zavřít horní vstup a dolní

otevřít. Byla by v kosmu stejně jako ten prevít, co zabil 6 členů posádky Nostroma. Mne ne.

Královna padala. Bohužel však stačila zachytit jednou ze svých nohou konstrukci nakladače a strhout ho s sebou. A mne s ním.

Dopad byl zatraceně tvrdý. Udeřila jsem se do hlavy, pálilo mě v levé noze. Rychle jsem se ale musela uvolnit z nakládače a po ocelových stupních ve stěně komory vylézt z dosahu Královny.

I ona se, mrcha, hned vzpamatovala. Lezla za mnou. Chytla mne za nárt pravé nohy. Nemohla jsem vylézt výše. Naštěstí jsem dosáhla na páku, otvírající vstup do lodě. Musela jsem to risknout.

Královna nebyla na náraz dekomprese připravená. Pustila se stupňů ve zdi, držela se jen křečovitě mé nohy. Objala jsem jeden stupýnek a navzdory tlaku vyčerpávaného vzduchu i hmotnosti Královny jsem byla pevně spojena s kosmickou lodí. Modlila jsem se, aby Newt v okamžiku dekomprese byla někde zalezlá ...

Konečně jsem ucítila, že se Královna pustila. Pištění jí nebylo nic platné. Letěla vzduchoprázdnem vstříct smrti.

Honem rychle jsem spěchala nahoru zavřít za sebou přechodové dveře. Zavřít dveře, než se vyčerpá všechen vzduch z lodi, než se vyrovná tlak na nepřežitelnou hodnotu.

Stihla jsem to. Kousek od komory se držela horní polovina Bishopova těla jednou rukou mřížoví stoky a druhou rukou zachraňovala Newt před vcucnutím do kosmu ...

Jako první se zavírá víko Hicksova hibernátoru. Obvázaný voják spal dávno před tím, než ho Ripleyová uložila. Přežije to.

Ripleyová hladí po vlasech Newt. Matka s dcerou. Na první pohled. I na první pocit.

Newt věří. Věří, že se po dlouhém spánku opět shledá s tou, která pro ni tolik udělala. Tou, která pro ni tolik znamená. Tou, pro kterou tolik znamená.

S Ripleyovou.

FILMKONZERT

Vážení čtenáři!

Nemáme v úmyslu otiskovat v našem časopise inzeráty jenom proto, že se v poslední době s inzertními rubrikami i celými inzertními časopisy roztrhl pytel. Chceme inzeráty uveřejňovat z **nutnosti**. Abychom mohli lépe plnit cíl, který jsme si vytkli v úvodu tohoto čísla, potřebujeme pro naši práci maximální množství informací. A zdaleka ne všechny se daří našim redaktorům opatřit. Proto chceme na tomto místě požádat čtenáře Světelných roků o spolupráci a zároveň umožnit fanouškům SF filmu kontakt mezi sebou. Stále se ještě ve fandomu věnuje maximum pozornosti SF literatuře a film zůstává i přes rozmach videa stále popelkou. Chceme získat další informace pro náš časopis a zároveň spojit příznivce filmu třeba tak, jako kdysi dávno spojil fanoušky SF Hugo Gernsback se svou inztertní rubrikou v již legendárním časopisu **AMAZING STORIES**.

Redakce Světelných roků prosí majitele videonahrávky filmu **ALIEN 2 - SULLA TERRA** o zapůjčení redakci (VHS, BETA). O filmu potřebujeme maximum informací pro správné zařazení do kontextu kinematografie. (SR1/1)

Redakce SR hledá majitele kreslených seriálů, které byly vytvořeny podle SF filmů (ne naopak). Ve spolupráci s Vámi bychom tento seriál zařadili na stránky SR. Seriály mohou být v angličtině, němčině, francouzštině. (SR1/2)

Nabídky a inzeráty posílejte na adresu redakce.

Pokračování vskutku důstojné

Je až s podivem, že trvalo celých šest let, než se vynořil někdo, kdo sáhl po pokračování slavného a úspěšného **VETŘELCE**. Ten někdo byl mladý režisér James Cameron, který se proslavil znamenitým snímkem **TERMINÁTOR**. Společně s Walterem Hillem a Davidem Gilerem vytvořil scénář a trochu s obavami jej předložil Ridley Scottovi k posouzení. Ten připravovaný projekt schválil a předpovědél mu úspěch. Poněkud jiného názoru však byla zpočátku společnost Twentieth Century Fox, která dlouho váhala a argumentovala tím, že scénář je rozvláčný a navíc drahý. Nakonec však k projektu přistoupila, za svých 18 milionů dolarů dostala zboží skutečné extratřídy a film se okamžitě stal hitem.

Zahraniční tisk se rozplýval chválou a beznadějně tonul v superlativech, někdy až neúnosně vynášejících. Cameron beze zbytku využil toho, co Scottův film poskytoval a přitom dokázal natočit snímek strhující napětím a dynamikou, svým nezaměnitelným způsobem.

Jako každé pokračování či přepracování původního filmového díla vybízí i oba díly **VETŘELCE** ke srovnání.

Oba režiséři sice začínali jako grafici, ale jejich filmová cesta je rozdílná.

Scott začínal jako režisér reklamních filmů a odtud asi plyne jeho vášeň pro tvorbu vizuálně i konstrukčně bohatých obrazů. Při každé jím natáčené scéně je tato důkladně rozepsaná a rozkreslená, pro kontrolu výsledků používá rovnoběžně videokamery a sám má dozor nad výrobou kostýmů, dekorací, uspořádáním světel i přípravou speciálních efektů.

Cameron sice také pracuje s důkladně rozkreslenými scénami, ale pro něj je to způsob dorozumívání se s jinými lidmi - herci, kaskadéry, techniky. Fascinuje jej comics, který je podle něj kvintesencí vizuálního vyprávění. Proto také když Scott splétá okolo diváka pavoučí síť, Cameron prostě pádí k cíli. Od obrazu k obrazu, od události k události.

Scottův film je bravurní horror, výtečná ukázka hrůzy starých gotických hradů, ale i filmů Alfreda Hitchcocka, kdy je hrůza pečlivě budována s pomocí zdánlivě nehrozných událostí. Strach budí zlo, které není odhaleno úplně a režisér kolem diváků splétá jemnou pavoučí síť, kde je nepřítel a jak vypadá.

Cameronův snímek je naproti tomu bravurní thriller, nervy drásající jízda nabitá akcí a energií, v níž jen náladový začátek je holdem prvnímu tvůrci, který kladl důraz na jemný efekt tajemna a neobyčejnosti. Tento efekt plynule přechází v dramatický spád událostí, které předchází přistání na planetě Acheron je pro diváka, který čeká romanticko mystickou atmoféru prvního dílu, posledním upozorněním, že by měl asi odejít. Začíná totiž něco úplně jiného. Na povrch vyplouvá zásadní rozdíl mezi oběma přístupy, které spočívá v úplné rezignaci tajemnosti. Cameronovi bylo jasné, že se musí vzdát toho, čím byl první díl tolik atraktivní a tak bylo od samého začátku jasné, že vznikne úplně jiný film. Ve Vetřelcích už nebylo možné vracet se k jemnému budování tíživé atmosféry. Je to kompenzováno rychlostí děje a množstvím přísér. Zatímco v první části vystačil jeden vetřelec, ve druhém mají hrdinové co do činění s celou jejich kolonií.

Film natočený v Anglii s gigantickou dekorací vyplňující vnitřek obrovské opuštěné elektrárny v Acton Town poblíž Londýna je nepřetržitou lavinou dějových zvratů. Oslňuje tempem, šokuje obrazy bitev s nepochopitelnými bytostmi a hrozí přerůst v přehlídku speciálních efektů. Před takovou dehumanizací film zachránila velkou měrou postava malé Newt, o jejíž život svede v závěru rozhodující boj Ellen Ripleyová.

Ještě k tomu závěru. Když tvůrci přemýšleli, jak zakončit druhý díl, dostali geniální nápad, že to udělají naprosto stejně jako v prvním díle, což je ojedinělý jev a těžko by se hledal jiný případ naprosto identického závěru obou dílů, přičemž se tu neztratilo nic z napětí, vtipu a dokonce se podařilo z fabulačního hlediska mis-

trovským způsobem zopakovat motiv androida a jeho přetržení na dva kusy. Nechybí dokonce ani rozhovor s odtrženou hlavou.

Scéna, kdy je android Bishop monstrem roztržen na dva kusy patří asi k nejméně chutným, ale zato nejvíc propracovnaým scénám. Byl pro ni zhotoven věrný model těla Lance Hendriksena, který Bishopa hrál. Monstrum mrští horní polovinou těla na podlahu, následuje střih a pak už je snímán herec, jehož dolní končetiny a část trupu jsou ukryty pod podlahou a na jehož ramena jsou připevněny plastické vnitřnosti androida.

Odborníci, kteří měli stvořit pro film nestvůry, stáli vůbec před nelehkým úkolem. Museli zachovat zákonitosti dané prvním dílem, ale zároveň museli přijít s něčím novým. Zachovali tedy vývojová stadia i globální podobu Vetřelců, ale trochu každou z forem oživili. Zárodek, který klade lidem do těla vejce, a který v prvním díle existoval jen coby jakýsi čertík na pružině, vyskakující z krabičky, uměl ve druhém dílu běhat i skákat, díky 15 různým modelům s velkým množstvím pohybových jednotek. Novorozenému vetřelci přidělal štáb pro efekty malé pohyblivé paže, které z něj udělaly tvora daleko živějšího a zdánlivě nebezpečnějšího.

Závěrečná fáze konstrukce modelu nakladače

Stan Winston, vedoucí týmu pro speciální efekty, byl nucen respektovat také původní vzhled vetřelců „dospěláků", přestože s ním nebyl příliš spokojen, pro jeho podobu s člověkem v gumovém kostýmu. Snažil se je tedy odlidštit alespoň pohybově. K vyvolání takového dojmu sloužily například gumové popruhy, s jejichž pomocí vetřelci skákali ze stěny na stěnu a o něco pomalejší snímací rychlost, díky které se pohybovali prudčeji, hmyzovitě.

V závěru se na scéně objevuje další dílo Stana Winstona, samice, matka vetřelců, která je původní myšlenkou dílem Camerona, který chtěl v závěru gigantické monstrum, které by viselo na jeřábu a bylo tak přirozeně vzpřímené a které by ovládalo několik mužů, kteří by hýbali rukama a nohama. Tak se i stalo. Pohyb hlavy pak obstarávala hydraulika a elektřina, ocas byl také ovládán hydraulikou a celkový výsledek předčil veškeré očekávání.

Kdo měl možnost vidět na videu válečný film **THE DIRTY DOZEN** (Špinavý tucet), ten jistě záhy zjistí, odkud scénáristé čerpali typy pro postavy příběhu, tucet odrbaných, neustále reptajících, ale v případě potřeby statečných monstrobijců, mezi kterými působí jako vděčné oživení tři ženy, monstrabijkyně, ačkoliv je tu, stejně jako v prvním díle, erotika vynechána, aby nekomplikovala situaci a vztah mezi oběma pohlavími je zredukován na jemné náznaky sympatií, nijak neovlivňující dění na plátně.

Hlavní postavou je tu však opět Ellen Ripleyová v podání Sigourney Weaverové, která oběma filmům dodává osobitý ráz kreací plnou vášně, ale zahranou s tak mistrovským citem, že ji uchránil před zesměšňujícími přehnanými gesty. Role statečné bojovnice jí vůbec nepřekážela, aby se ukázala také jako žena plná citu a půvabu, zvláště ve scénách s Newt. Její výkon dokonce posunul do pozadí původní O'Bannonův záměr zasadit do popředí krutá monstra, která se tudíž stala jen „nahrávači" k jejímu výkonu. Myslím, že jí to Dan O'Bannon stejně jako my všichni rádi odpustili.

Pavel D. Kolář

Vetřelec 100x jinak

Vetřelec nebyl prvním monstrem, které ohrožovalo v izolovaném prostředí skupinu lidí. Přesto režisér Ridley Scott vytvořil natočením snímku **ALIEN** (1979) kult takřka neporazitelné bytosti. Vznikl subžánr v už tak mohutném žánru science-fiction.

Výsledek reakce filmových tvůrců na **Vetřelce** není zdaleka tak jednoznačný, jak by mohl ne příliš zasvěcenému divákovi připadat. V tomto ohledu musíme rozlišovat „napodobování", „plagiátství" a „podobnost čistě náhodnou".

Slovo -alien- (česky cizí, cizokrajný; cizinec) má v angličtině mnohem obecnější význam než jeho volný překlad do češtiny - vetřelec. Je jedním z několika označení mimozemských bytostí. Proto filmy, jako např. **ALIEN NATION** (1988), **ALIEN OUTLAW** (1987). **ALIEN TRANSFORMATIONS** (1987) nebo **MY STEPMOTHER IS AN ALIEN**(1988), nemají se Scottovým dílem nic společného. Nemůžeme je ani nařknout z využívání úspěšného titulu pro svou reklamu (přestože bychom měli asi pravdu), neboť už v roce 1977 vznikl v Kanadě film **ALIEN ENCOUNTER**.

Jinak musíme pohlížet na film **ALIEN 2 - SULLA TERRA** (Itálie, režie Ciro Ippolito). Číslice „2" se za alienem neobjevila náhodou. Italští filmaři se totiž mnohdy nezabývají vymýšlením originálního námětu, spíše koumají, jak nějaký úspěšný pozměnit tak, aby i jim něco vynesl. **Vetřelec** není ojedinělý případ. Můžeme směle jmenovat **ATOMIC CYBORG** (Alias **TERMINÁTOR**) nebo **2019 - DOPO LA CADUTA DI NEW YORK** (Alias **ESCAPE FROM NEW YORK**). [Poznámka redakce: italské kinematografii věnujeme celé jedno číslo.]

A o čem pojednává film, který zcela jistě považovalo do roku 1986 mnoho majitelů videorekordérů za legitimní druhý díl **Vetřelce**? Na Zemi se vrátí kosmická loď s posádkou. Přistání proběhne díky nevítané návštěvě na palubě s velkými komplikacemi, leč skončí úspěšně. Brzy po něm se začnou jako houby po dešti množit záhadné události: jedni umírají, druzí mizí. To se neznámý mimozemský organismus dostal do lidského těla a chce zničit lidstvo...

Za plagiát - či alespoň za směsici - za **Vetřelce** byl považován i Carpenterův film **THE THING** (Věc, 1981). Omyl! Tento skvělý sci-fi horror má za vzorek snímek z roku 1951 **THE THING** - ale hlavně povídku Johna W. Campbella Jr. **Who Goes There**.

Na druhé straně opodstatněně psali filmoví kritici o americkém filmu **CREATURE** (Kreatura, 1985, známém též pod názvem Nález na Titanu) jako „o plagiátu na Scottova Vetřelce". S prakticky nesmrtelnou kreaturou se na povrchu Titanu utká sedmičlenná posádka pozemské kosmické lodě. Počet lidí a kočičí život monstra nejsou samozřejmě rozhodující pro nařčení z plagiátství. Přidaly se však i podobné dějové prvky a především vzhled kreatury, který z ní udělal dvojče vetřelce.

Díky svým nízkým kvalitám si žádného srovnání s **Vetřelcem** nezaslouží film **FORBIDDEN WORLD** (Zakázaný svět, 1982, jiný název: Mutant), který po republice koloval na videokazetách i jako **Vetřelec 2**. Srovnání si nezaslouží; my se však konfrontaci, bohužel, nemůžeme vyhnout. Sedmero lidí (z toho dvě ženy a jeden černoch) nám nedá spát. Film **Zakázaný svět** ukázal, že někdy je napodobování horší než plagiátství...

Když natáčel mistr parodie Mel Brooks **SPACEBALLS** (1987), řekl si, že kromě **STAR WARS** jako hlavního tématu zparoduje v krátkých scénách i jiné velikány historie SF filmu. Vzpomněl si na **PLANETU OPIC**, fenomén **STAR TREK**, **E.T.** a nevynechal ani **VETŘELCE**. Z něj převzal scénu vyhřeznutí vetřelce z Kanova hrudníku, která se jen tak

Ve kterém dalším pokračování filmu **Alien** *se znovu objeví půvabná Ellen Ripleyová?*

mimochodem odehraje ve vesmírném baru, kam zabloudí hlavní hrdinové Brooksova filmu na skleničku. Zaznamenáníhodné je, že postiženého nositele zárodku vetřelce hraje stejně jako ve Scottově filmu John Hurt.

Připadá vám výčet filmů z tak - zdůrazňováno - důležitého subžánru malý? Věnovali jsme pozornost pouze těm, které mají přímou souvislost ke svému předkovi, **Vetřelci**. Na ostatní (**DEEP STAR SIX**, **LEVIATHAN** a další) se určitě dostane jindy.

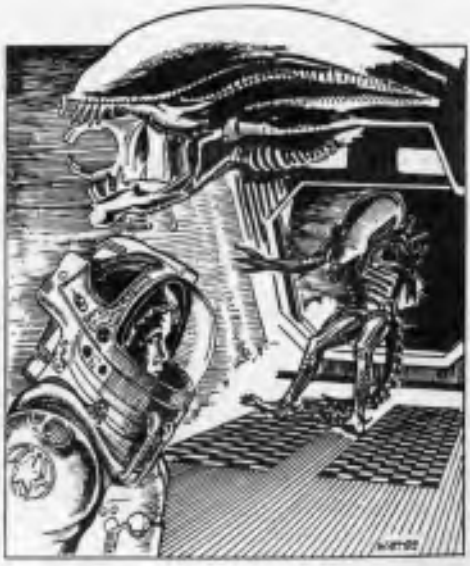
Nakonec není nezajímavé se podívat, jak filmový tisk předovídá regulérní vývoj událostí po uložení Ripleyové, Newt a Hickse k hibernačnímu spánku. Pokud se následující řádky pro zasmání stanou filmovou skutečností, bude to k pláči.

ALIEN III. - ALIEN SPAWN : vetřelci, kteří to přežili z 2. dílu (prohoha!!), jsou umístěni na vesmírné stanici, kdesi na kraji galaxie. Současně s nimi se sem dostane virus, který způsobí jejich zmovuzrození. Newt a Ripleyová jsou poslány na Zemi (z plátna se ztratí), zatímco opravený Bishop se pustí do křížku s vetřelci. Je nucen zničit celou stanici a poté i malý kosmický člun, v němž prchá...

ALIEN IV. - ALIEN WORLD : Ripleyová a Newt letí k Zemi 20 let, pochopitelně v hibernaci. Po blíže neurčené době startuje ze Země expedice na mateřskou planetu vetřelců, kde se lidé setkají s Otcem, či Králem, chcete-li. Ripleyová ho v souboji znovu bytost proti bytosti zlikviduje, ale sama zahyne. Newt v zajetí vetřelců zjistí, že je těhotná...

ALIEN V. - ALIEN CHILD : Newt přiletí se svým baby na Zemi, kde nezodpovědní činitelé chtějí jejího potomka zneužít jako biologickou zbraň. Newt musí s dítětem utéci...

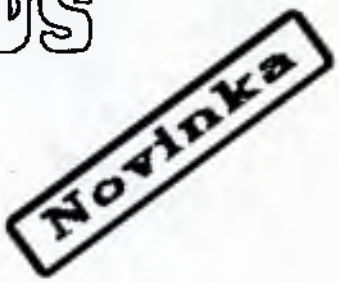
Také doufáte, že se jedná o pořádnou novinářskou kachnu?

Ripleyová versus vetřelec - základní motiv obou filmů

HONEY, I SHRUNK THE KIDS

Překlad názvu:	Miláčku, zmenšil jsem děti
Země vzniku:	USA 1989
Scénář:	Ed Naha, Tom Shulman
Kamera:	Hiro Narite
Hudba:	James Horner
Speciální efekty:	Peter M. Chesney
Režie:	Joe Johnston
Hrají:	Rick Moranis, Matt Frewer, Marcia Strassman, Kristine Sutherland aj.

Každý československé televizní věrný divák si určitě vzpomene na seriál **KŘEČEK V NOČNÍ KOŠILI** osvědčené autorské dvojice Macourek-Vorlíček, který dramaturgie zařadila do programu o vánocích 1988. Ač to byl seriál o dětech a hlavně pro děti, přilákal k obrazovkám spoustu dospělých. Cesty časem si v něm podávaly ruku s fenoménem zmenšování, jenž v poslední třetině seriálu převládl. Filmu **HONEY, I SHRUNK THE KIDS**(Miláčku, zmenšil jsem děti) téma zmenšování vévodí od začátku. Snímek natočil pro firmu Disney režisér Joe Johnston hlavně o dětech - ale nejen pro ně. Svědčí o tom skutečnost, že Johnstonův režijní debut se stal společně s filmy **BATMAN** a **INDIANA JONES AND THE LAST CRUSADE** hitem letní filmové sezóny 1989 v USA.

Ve vědeckofantastickém filmu obecně se příběhy zmenšených lidí nevyskytují příliš často. Důvod je jasný: problémy s věrohodností pohybu hlavních hrdinů v najednou převelkém světě. Když se ovšem filmaři odhodlají a vloží do díla duši i tělo, věc se podaří. Jako v případě filmu **FANTASTIC VOYAGE** (Fantastická cesta) Richarda Fleischera. Pro rok 1966 obdržel Art Cruickshank Oskara (tzv. special effects - annual award) právě za tvorbu triků, popisujících pohyb zmenšené ponorky v lidském těle. Druhým známým filmem je **THE INCREDIBLE SHRINKING MAN** (Neuvěřitelně se zmenšující muž) režiséra Jacka Arnolda z roku 1957. Shodou okolností se nosné náměty obou uvedených filmů dočkaly nových zfilmování jako komedie s prvky parodie. Ze Spielbergovy produkční dílny vzešel **INNERSPACE** (Vnitřní prostor, 1987, Joe Dante), režisér Joel Schumacher natočil v roce 1981 **THE INCREDIBLE SHRINKING WOMAN** (Neuvěřitelně se zmenšující žena). V československé kinematografii se zmenšovací přístroj vyskytl poprvé v roce 1977, kdy režisér Václav Vorlíček (podle scénáře Miloše Macourka!) natočil snímek **COŽ TAKHLE DÁT SI ŠPENÁT?**

Profesor Wayne Szalinski (hraje Rick Moranis) je roztržitý vědec. Svůj dům přetechnizoval; jinak je ale nedbalý, k velké zlosti souseda Russe Thompsona (Matt Frewer), který by svou zahradu ošetřoval třeba i pinzetou.

Na půdě domu se profesor pachtí s přístrojem na zmenšování předmětů. Celoživotní dílo! A

zrovna dnes je velký den - Wayne má na univerzitě referovat o průkopnickém vynálezu. Jenže sotva začne profesor nadšeně vychvalovat přednosti zařízení, sál se pomalu vyprázdní. Posluchači považují přednášejícího za blázna.

U Szalinských doma se zatím události řítí vpřed. Sousedův syn Ron (Jared Rushton) náhodou přestřelí baseballovým míčkem plot tak nešťastně, že balónek vletí na půdu a uvede v činnost zmenšovací přístroj. Bratr Rona, Russ Jr. (Thomas Brown) provinilce popadne a vede ho omluvit se za narušení územního teritoria. Otevře jim Nick (Robert Oliveri) s jeho patnáctiletou sestrou Amy (Amy O'Neill). Tito čtyři jdou pro míček na půdu a tam nevědomky vstoupí do cesty laserovému paprsku. Rázem jsou velcí jako nehet na palci ...

Vzteklý profesor v návalu zlosti na svůj vynález zničí jeho dálkové ovládání. Křik čtyř pidilidiček neslyší. Jedině Sofu, věrného psa, postrádá; ale i ten byl zmenšen. Zdaleka nejhorší je to, že se Wayne Szalinski pustí do úklidu a zamete podlahu. Čtyři děti se ocitnou v odpadkovém koši za plotem na konci zahrady. Malý Nick pomocí kapesní kalkulačky spočítá, že před nimi leží tři míle neprůchodné džungle, tři míle neudržovaného pozemku Szalinských!

Začíná dobrodružná cesta, která není moc bezpečná. Všechna zvířata najednou neskutečně vyrostla, malé louže se staly jezerními plochami, potůček veletokem. A také v trávě dupají všemožné kolosy ... mj. i profesor, zoufale pátrající po dětech.

Cesta zmenšených dětí zahradou zpět do domu, jízda na mravencích, let na velké včele nebo útěk před předimenzovanými kapkami vody - to vše jsou mistrovské výtvory trikové techniky. Ve studiích Churubusco v Mexico City bylo pro ně zřízeno největší plátno pro trikovou metodu Blue screen na světě. Pomocí plátna byly do natočených záběrů akce s herci dodatečně kopírovány scenérie pozadí.

Každé natáčení vědeckofantastického filmu přináší tvůrcům specifické problémy, především v závislosti na druhu zpracovávaného tématu. V případě filmu **Honey, I Shrunk the Kids** bylo nutno řešit prakticky jediný problém: iluze faktu, že děti nejsou větší než středně rostlí mravenci.

Ve scéně deště bylo vyžito kolem 100 000 litrů tekutiny. Kvůli nedobrovolnému cachtání Nicka v snídani svého otce naplnili filmaři ohromný šálek 50 000 litry umělého mléka. Pro natáčení setkání dětí s obrovskými exempláři hmyzu byly zřízeny samostatně pracující týmy, které např. vyvinuly dvanácti loutkaři vedené mravence, čtyři metry velkou včelu. Čtrnáct metrů vysoká travní stébla musela vypadat přirozeně a hrozivě zároveň, každé se muselo od ostatních nějak odlišovat; v trávě ležící malé větvičky musely budit dojem velkých stromů a být tak skutečně velké. Po náročných přípravách vzniklo 48 prostředí děje.

Výstavba děje a příběhu (cesta zmenšených dětí zpět do domu a pátrání profesora po nich) si výše zmíněný způsob dodatečné kombinace akce dětí s pohybujícím se profesorem v „normální" zahradě přímo vynutila. Rick Moranis vzpomíná:

„Vlastně jsem s dětmi skoro vůbec před kamerou nestál. Moje chování muselo ladit s něčím, co se později dotočí díky metodě blue screen. Pro mne jako pro komika tím vznikla zcela nová situace. Nedostávalo se mi reakce na má gesta, která měla být komická; teprve ze zkombinovaného výsledku jsem zjistil, zda je vše veselé či ne."

Západoněmecký časopis Kinohit tvrdí, že „těch několik" dobrodružství nemusí být pro děti profesora Szalinského posledními. Firma Disney už si prý nechala zákonem chránit další dva názvy: „Miláčku, zneviditelnil jsem děti„ a "Miláčku, vystřelil jsem děti na Měsíc"...

Podle našich informací má být kolem léta uveden i do našich kin z videa velmi známý film **TERMINÁTOR** s Arnoldem Schwarzeneggerem v hlavní roli.

BACK TO THE FUTURE II

Překlad názvu:	Zpátky do budoucnosti 2
Země vzniku:	USA 1989
Produkce:	Steven Spielberg
Scénář:	Robert Zemeckis, Bob Gale
Kamera:	Dean Cundey
Hudba:	Alan Silvestri
Speciální efekty:	Industrial Light and Magic (Ken Ralston aj.)
Režie:	Robert Zemeckis
Hrají:	Michael J. Fox, Christopher Lloyd, Lea Thompson, Thomas F. Wilson aj.

66 dní před premiérou v USA byly v Hollywoodu nastaveny obrovské digitální hodiny na 1600:00 00 hodin. Přes dva měsíce se hodnota snižovala každou sekundu o jedničku; oznamovala netrpělivým divákům, jak dlouho ještě budou muset čekat . . Vedle světle zářících číslic se skvěla fotografie v nadživotní velikosti: v záchvatu paniky se Marty dívá na náramkové hodinky. Moc dobře víme, co takový pohled znamená. Chlapci zůstává pouze několik sekund na to, aby se dostal z minulosti. Když se mu časový skok nepodaří, zůstane minulost (v dané chvíli současnost) nezměněna a s ní i Martyho současnost (v dané chvíli budoucnost).

Film **BACK TO THE FUTURE 2** začíná tam, kde skončil jeho předek **BACK TO THE FUTURE** (1985).

Doc Brown vzal na konci 1. dílu Martyho s přítelkyní na „výlet" do roku 2015. V něm má Marty zabránit svému synovi, v roce 1985 pochopitelně ještě nenarozenému, spáchat zločin.

Budoucnost se se svými současníky nemazlí: v kinech běží **Čelisti 14** od Maxe Spielberga, Stevenova syna (Spielberg syna Maxe skutečně má), skateboard, na kterém děti a mládež stále jezdí, se vznáší 20 cm nad zemí coby tzv. hoverboard, nostalgický denní bar už tak nostalgický není - Ronald Reagan a Michael Jackson zde obsluhují jako číšníci-roboti ...

Navzdory zděšení z kulturního úpadku se podaří Martymu svého syna uchránit od velké chyby. Jenže cesta časem „1985–2015" změní zásadním způsobem minulost. Přesněji řečeno, ani ne tak cesta samotná, jako její důsledky. Svět 1985, do kterého se oba cestovatelé čtvrtým rozměrem vrátí, je úplně jiný než ten, který opustili. Vypadá jako sjednocení toho špatného z apokalyptických filmů, sjednocení s dominující starostí „střel dříve, než zastřelí někdo tebe". Město Hill Valey zaplavují spousty automobilových vraků, punkáči činí ulice značně nebezpečnými, vládne pěstní právo a korupce, Doktůrka této časové větve zavřeli do blázince ...

Biff Tannen, věčný soupeř Martyho otce se vyhoupl na první příčku nejbohatších lidí Země. A jako kdyby všechno nestačilo - Biff se stal Martyho otčímem, přičemž matka podlehla alkoholu a módě velkých nadér ...

Jediná možnost, jak vážné změny smazat a nastolit znovu staré dobré časy, je cesta zpátky do minulosti, do roku 1955 ...

Kdo neviděl „1", může si „2" ušetřit, protože režisér Zemeckis nekompromisně předpokládá znalosti publika o minulém ději (a autor tohoto článku předpokládá stejně nekompromisně totéž). Z čehož vyplývá, že bude bezpodmínečně nutné shlédnout i „3", kterou američtí filmaři dokončovali právě v době největší slávy „2". **Back to the Future** je vlastně 4,5 hodinové představení ve třech kapitolách. Zdůrazněme, že poprvé ve filmové historii se natáčela dvě pokračování (ve filmovém, nikoliv televizním slova smylu) současně - 10 měsíců 18 hodin denně 6 dní v týdnu.

Na otázku, proč jsme museli na 2.díl trilogie čekat 4 roky, režisér Zemeckis odpověděl: „Vinen jsem já. Měl jsem uzavřenou smlouvu, podle níž jsem byl povinován natočit po 1.díle jiný film. Šlo o snímek **WHO FRAMED ROGER RABBIT** (Kdo obvinil králíka Rogera). Projekt byl tak komplikovaný, že natáčení trvalo déle, než jsem předpokládal."

Dovolte ještě několik poznámek k hereckému obsazení.

Někteří filmoví novináři konstatují, že kromě profesionální cti a kladného vztahu k divákům existoval ještě jiný důvod k souběžnému natáčení „2" a „3": strach z toho, že by se nemuselo povést dát potřetí do souladu časové harmonogramy takového množství hereckých osobností; z herců z „1" se ve „2" neobjeví pouze Crispin Glover, Martyho otec.

Marty McFly (hraje ho Michael J. Fox) potká sám sebe v budoucnosti jako 47-letého muže. Zároveň se setká i se synem Martym Jr. (opět Michael J. Fox) a dcerou Marlene (do čtveřice všeho dobrého a zlého Michael J. Fox).

Herce Christophera Lloyda (Doktůrek Brown) znají příznivci žánru sci-fi už z filmu **STAR TREK - SEARCH FOR SPOCK**, kde hrál jednoho z Klingonů; kdo měl štěstí a viděl **Who Framed Roger Rabbit**, viděl i Lloyda v roli zlého Dooma.

Lea Thompsonová také není před kamerou žádný nováček. Zahrála se hlavní ženskou roli ve filmu **HOWARD THE DUCK** (Kačer Howard) stejně jako ve filmu **SPACE CAMP**.

Pokud už někdo z vás snímek **Back to the Future 2** shlédl a myslí si, že autoři scénáře Gale a Zemeckis už ve třetím díle nemohou přijít s něčím novým, pak vězte: Divoký západ 19. století poskytuje stále dostatek možností, jak bohatě rozehrát děj ...

Režisér Irvin Kerschner (v roce 1980 **IMPERIUM STRIKES BACK** natočil film **ROBOCOP 2**. Do hlavních rolí obsadil opět Petera Wellera a Nancy Allenovou. Kyborg v policejních službách. Murphy se tentokrát pustí do boje s novou drogou nuke. V čele syndikátu, který Detroit omamnou látkou zaplavil, stojí devatenáctiletý chlapec. Navzdory skutečnosti, že byla na konci prvního dílu rozstřílena, objeví se Nancy Allenová alias Lewis ve své lidské - a ne robocopské - podobě...

Velké dohady jsou kolem natáčení čtvrtého filmu do série **STAR WARS** (Hvězdné války). Jeden pramen tvrdí, že George Lucas „do toho už nepůjde", jiný filmový časopis (konkrétně západoněmecké KINO č.34) naopak prohlašuje, že George Lucas oficiálně potvrdil záměr natáčení zahájit. A Kino připojuje i následující podrobnosti:

Jednalo by se o 1.díl zamýšlené nonalogie, z níž byly natočeny 4., 5. a 6. díl. Setkali bychom se znovu s Obi-Wan Kenobim a Darth Vaderem, tentokrát v čase jejich mládí. Chybět by neměli ani roboti C3PO as R2D2. Na dotaz, zda bude film režírovat, odpověděl Lucas, že nemá zájem. a prý jmenoval v souvislosti s obsazením této funkce Stevena Spielberga(!) a Rona Howarda.

SLIPSTREAM

Země vzniku:	Velká Británie, 1989
Scénář:	Toni Kayden
Kamera:	Frank Tidy
Hudba:	Elmer Bernstein
Režie:	Steven M. Lisberger
Hrají:	Mark Hamill, Bob Peck, Bill Paxton, Kitty Aldridge, Ben Kingsley, F. Murray Abraham aj.

Na úvod nelze jinak než připomenout čtyři sci-fi filmy dějově se snímkem **SLIPSTREAM** nijak nesouvisející. Jejich citace však novému britskému vědeckofantastickému dílu poslouží zcela určitě jako reklama.

Film **TRON** natočil Steven Lisberger podle svého scénáře v roce 1982. Do značné míry šlo o experiment: nikdy předtím nebyl děj filmu tak úzce svázán s počítačem a nikdy předtím se počítač tak velkou měrou nepodílel na jeho vzniku. Ač film nedosáhl očekávaného komerčního efektu, stal se nepostradatelným prvkem každé solidní sbírky SF filmů.

Rekordy v ziscích naopak lámaly jednotlivé díly trilogie **STAR WARS**. Luke Skywalkera, mladého muže, předurčeného stát se hrdinou v boji proti Impériu, ztělesnil Mark Hamill. Kupodivu se po natočení posledního dílu **RETURN OF THE JEDI** (1983) stáhl do divadelního ústraní a věnoval se výhradně práci na jevišti. Až režisér Steven Lisberger Hamilla přemluvil, aby přijal hlavní roli ve filmu **Slipstream**.

Diváky do kin a „sediváky" k videu přitáhne zřejmě i zmínka o herecké účasti dvou velikánů, právem obdivovaných ve filmech **AMADEUS** a **GANDHI** : F. Murray Abraham a Ben Kingsley.

Slipstream.

Tak se nazývá vítr, který na Zemi zuří po její ekologické zkáze. Niší poslední zbytky pozemské kultury.

Lidé, kteří přežili, se sdružují v malých společenstvích, žijí v hlubokých propastech, protkávajících bezútěšnou krajinu.

Na větší vzdálenosti se lidé přepravují malými letadélky, s nimiž bravurně využívají síly neustále vanoucího slipstreamu.

Strážce zákona Tusker (Mark Hamill) a jeho pomocnice Belitskiová (Kitty Aldridge) zajmou vraha Byrona. Dlouho se ale z úspěchu netěší. Další špatná duše, Matt Owens, zavětří tučnou odměnu, vypsanou na zatčení zločince, a Byrona unese.

Postupem času vyjde najevo, že Byron je jeden z posledních fungujících androidů, disponující nesmírným množstvím znalostí o literatuře. Což v očích všech zainteresovaných postav pronásledování Byronovu cenu jen zvýší...

HIGHLANDER 2 se odehrává v roce 2020. Connor McLeod se v něm utká se všelijakými gangstery a zločinci, avšak především s jedním „zapomenutým" Nesmrtelným. V hlavní roli opět Christopher Lambert, po jeho boku uvidíme znovu Seana Conneryho, režíroval Russell Mulcahy.

Child's Play

Překlad názvu:	Dětská hra
Země vzniku:	USA, 1989
Produkce:	David Kirschner
Námět:	Don Mancini, John Lafia, Tom Holland
Scénář:	Don Mancini, John Lafia, Tom Holland
Kamera:	Bill Butler
Hudba:	Joe Renzetti
Výroba loutek:	David Kirschner
Design loutek:	Kervin Yagher
Režie:	Tom Holland
Hrají:	Catherine Hicks, Chris Sarandon, Alex Vincent, Brad Dourif, Dinah Manoff aj.

Madridský festival IMAGFIC, specializovaný na filmy fantazie a představ (IMAG - inaris y FIC-ción) začíná mít problémy. Zdá se totiž, že si začíná vytvářet jistý vzorec „festivalového" filmu, a porotci, kteří se tomu vzoru zpronevěří, bývají vzápětí ostře napadáni. Jaký je film DĚTSKÁ HRA? Bezpochyby největší kasovní úspěch společnosti United Artist, který v průběhu několika desítek týdnů na americkém trhu přinesl více než 100 milionů dolarů. Snímek se atmosférou autentické hrůzy odlišuje od spousty jiných fantastických thrillerů, postavených na stejném motivu nezničitelného vraždícího stroje, obdařeného děsivým pseudoživotem, což je vlastně svým způsobem rozpracovaný motiv TERMINÁTORA.

Andy Barclay dostane ke svým šestým narozeninám od maminky Karen (žijí sami) mluvící panenku. Jmenuje se Chucky a splňuje všechny dětské představy a požadavky. Osamělý Andy si panenku okamžitě zamiluje.

Jenže brzy se stane nevysvětlitelná příhoda. Karen musí zase jednou pracovat dlouho do noci a jako vždy v takové situaci požádá svou přítelkyni Maggie Petersonovou, aby jí Andyho pohlídala. Maggie nese Andyho do postýlky. Zaslechne podivný zvuk, jako kdyby kromě ní a chlapce byl v bytě ještě někdo jiný. Náhle neznámý vetřelec zaútočí, protlačí Maggie zavřeným oknem do mrazivé zimní noci a usmrtí ji.

Vyšetřující policista Mike Norris nevylučuje možnost cizího zásahu a vysloví, byť nepřímo, podezření na malého Andyho. Karen na takové obvinění reaguje velmi rozezleně. Andy tvrdošíjně opakuje, že zabíjela Chucky.

Norris pochybuje o duševním stavu chlapce a nechá ho vyšetřit v psychiatrickém ústavu. Velice brzy se však sám seznámí s bytostí, která by v žádném případě neměla být živá a která se ho přesto snaží usmrtit...

Jedním z nejvyužívanějších pravidel horroru je to, že hrůza vychází z neživých předmětů všedního dne. Scénáristé a režiséři jim vdechují vlastní život a diváci pak mohou na stříbrném plátně nebo na televizní obrazovce napojené na video či satelit sledovat, jak tyto zdánlivě neškodné věci denní potřeby ohrožují své uživatele.

V jednom filmu Dicka Maase se například objeví vražedné choutky u docela obyčejného výtahu. V Carpenterově **CHRISTINE** (1983) projeví jistou inteligenci, chuť žít a neobyčejnou schopnost autoreparace, automobil. Původcem zla ve filmu **POLTERGEIST** (1982) Tobe Hoopera je nejprve televizor a poté celý rodinný dům, stejně jako dům ve filmu Steve Minera **HOUSE** (1986) a **HOUSE II** Ethana Wileye z roku 1987. Ve snímku Stephena Kinga **MAXIMUM OVERDRIVE** (1986) u nás známém také pod německým názvem **Rhea M**, se do boje proti lidem pustí skoro všechno; od dálkových kamionů přes letadla a sekačky na trávu až po automat na Coca-Colu.

Od minulého roku rozšířil panoptikum děsivých nevinných věcí další předmět, se kterým jsme často ve styku: dětská panenka. Do té z obchodního domu Andyho Barclaye, ve které se probudily vražedné pudy, se vtělil duch psychopata zabitého policií.

Film splňuje na výtečnou všechny podmínky kvalitně děsuplné podívané. Napínavý děj, smysluplné speciální efekty, vyvrcholení příběhu, které se drží nejlepších tradic horroru.

Co bychom chtěli víc?

Třeba pokračování, že?

Filmová periodika zvěstují, že datum premiéry druhého dílu je stanoveno na květen 1991.

Pavel D. Kolář

Handmaid's Tale

Distribuční název:	zatím neznámý
Překlad názvu:	Příběh služebné
Země vzniku:	USA 1989
Scénář:	Harold Pinter
Režie:	Volker Schlöndorff
Hrají:	Natasha Richardson, Robert Duvall, Fay Dunaway, A. Quinn aj.

Hned jak jsme se v redakci ze čtrnáctideníku Scéna (č.10/90) dozvěděli, že se vážně uvažuje a jedná o zakoupení Schlöndorffova sci-fi filmu **HANDMAID'S TALE** pro naši distribuční síť, začali jsme se shánět po jakýchkoliv informacích o tomto snímku. Výsledek našich snah nelze označit za obšírnou stať, jako podklad pro rozhodování „navštívit či nenavštívit" snad sloužit může...

Nejbližší budoucnost - konec 20. století - severoamerického kontinentu nepopsala ve svém románu Margaret Atwoodová nijak růžově; scénárista Harold Pinter její pesimistický tón zachoval. Napsal scénář k odvážnému filmu podle odvážné knihy; oba tyto umělecké produkty jsou proroctvím a varováním zároveň.

Zemí zvanou Gilead, rozprostírající se na území bývalých Spojených států amerických, ovládli religiózní fundamentalisté. Nejvíce úsilí věnovala jejich totalitní moc zastavení drastického poklesu porodnosti. Objektem vykořisťování se staly plodné ženy. Byly zbaveny svéprávnosti a rozděleny na Hospodyně, Služebné a Rodičky. Ty, které se stávajícímu systému nepodřídily nebo mu dokonce aktivně odporovaly, označila k tomu určená místa za „neženy" a odsunula je do pracovních táborů. Upravený trestní zákon hlásal, že kdo se dopustí vážného zločinu, např. lékař provedením potratu, muži a ženy udržováním homosexuálních a lesbických kontaktů apod., bude odsouzen pro výstrahu k nejtěžšímu trestu.

Hlavní postavou příběhu, odehrávajícím se v této pochmurné společenské kulise, je Kate. Vychovali ji jako Služebnou a přidělili jakou druhou ženu vůdci země Gilead. Kate v sobě našla velkou vůli a odvahu, připravila plán útěku z tíživých osidel osudu a brzy jej realizovala...

! Informace z druhé ruky podávané bez záruky ?

Film režiséra Marka L. Lestera **CLASS OF 1999** (Třída 1999) tématicky navazuje na dřívější Lesterův snímek **CLASS OF 1984** (Třída 1984). Lester varuje, v co by se v blízké budoucnosti mohly zvrhnout neutěšené poměry na amerických školách, které už v roce 1984 byly velmi, velmi nebezpečné...

Školy se podobají pevnostem, výchovu uchopila do rukou armáda, studenti při vstupu do školy odevzdávají své zbraně.

Ředitel Kennedy School (hraje Malcolm McDowell) vítá v první den nového školního roku posilu učitelského sboru - tři vojenským drilem naprogramované androidy. Bohužel, nezbývá mnoho času do doby, kdy se robotičtí učitelé vymknou kontrole.

Autor comicsů, Matt Brand, má problém. Jeho nejnovější příběh o mimozemšťanech, kteří přistáli na Zemi a šířili hrůzu, se stává skutečností. Nefalšovaní emzáci začnou Matta pronásledovat, protože ho pokládají za agenta ... vše ve filmu **SPACE AVENGER** pod režijním vedením Richarda W. Rainese.

Těžko by někdo spočítal filmy, ve kterých vystupuje monstrum dr. Frankensteina. Pokud by se o to někdo snažil, může si udělat další čárku. Tentokrát za horrorovou komedii **FRANKENHOOKER**. Mladý geniální vědec stvoří podle vzoru dr. Frankensteina „umělou" ženu. Sestaví ji z hlavy své přítelkyně, která o ni přišla při nešťastné nehodě, a částí těl jiných lidí. Monstrum hraje Patty Mullenová a stará se při tom o notnou dávku erotické příchuti.

I u nás velmi dobře známý herec David Hemmings (Zvětšenina, Ohrožení Britanicu aj.) přenesl na filmové plátno coby režisér příběh muže, který se v důsledku nezdařeného experimentu se čtvrtým rozměrem dostane do roku 1956 ... **QUANTUM LEAP** (Kvantový skok).

Po prvním díle (**GREMLINS**) a pokusu o parodii na ně (**MUNCHIES**) jsou tu **GREMLINS 2**. Pokud se na ně vydáte do kina, zjistíte, že jejich lidskými protějšky jsou znovu Phoebe Catesová a Zach Calligan. Režie - Joe Dante.

Na západoněmeckém trhu s videokazetami se objevil film **NIGHTWISH** (Přání noci) z produkční dílny firmy Empire z roku 1988. Firma Empire se „proslavila" nesmyslnými směsicemi žánrů SF a horroru, např. **TRANCERS**, **FROM BEYOND**, **RE-ANIMATOR** apod. Ve stejném roce jako **Nightwish** vyšla firma Empire na filmový trh se snímkem **ARENA**, který má údajně jako první film od Empire i umělecké ambice a dějovou hlavu i patu.

V **Nightwish** jde o elektronický záznam podvědomí, o jakýsi deník snů. Profesoru Mendelemu (podobnost jména s nacistickým dr. Mengelem čistě náhodná?) se ale vymknou z rukou experimenty s dobrovolníky-studenty. Ti po aplikaci „vědecké" metody neví, zda se stali oběťmi vlastní fantazie či zda propadli zpod kontroly vymaněnému šílenství. Reklamní slogan říká, že film je „výletem po hranici mezi dnem a nocí, smrtí a snem, výletem, při němž mozek začíná rebelovat".

Režii měl Bruce R. Cook, hrají - jak mívá firma Empire zpravidla ve zvyku - ne příliš známí herci: Clayton Bohner, Alisha Das aj.

Z příštího čísla:

O planetě opic (5 dílů)
Moucha a spol. (5 filmů)
Bud Spencer jako Big Man

OBSAH

Slovo úvodem (RSR)	2
Dokonalost má jméno vetřelec (Pavel D. KOLÁŘ)	3
Alien (Pavel D. KOLÁŘ)	3
Nevstupovat, natáčíme! (Pavel D. KOLÁŘ)	5
Aliens (Stanislav ČERMÁK)	8
Filminzert (RSR)	23
Pokračování vskutku důstojné (Pavel D. KOLÁŘ)	24
Vetřelec 100x jinak (Stanislav ČERMÁK)	26
Honey, I Shrunk the Kids (Stanislav ČERMÁK)	28
Back to the Future II (Stanislav ČERMÁK)	30
Slipstream (Standa ČERMÁK)	32
Child's Play (Pavel D. KOLÁŘ)	33
Handmaid's Tale	34
Informace z druhé ruky podávané bez záruky	35
Z příštího čísla	36
Obsah	36

SVĚTELNÉ ROKY - zpravodaj ze světa filmové fantastiky
Zodpovědný redaktor: Dalibor Čáp
Redakce: Stanislav Čermák, Pavel Kolář, Dana Čápová
Technický redaktor: Tomáš Jirkovský
Grafická úprava: Vladimír Widtman, Radka Jirkovská
Ilustrace na titulní stráně: Vladimír Widtman
Adresa redakce: Ďáblická 1446, 182 00 Praha 8 - Kobylisy
Vychází nepravidelně. Toto číslo vyšlo v červnu 1990.
Cena: 6 Kčs